

History Without the Humbug

Countering the Re-Writing of History

Nelson Mandelan mediamyytti ja globaali kultti

The Media Myth and Global Cult of Nelson Mandela

by Shaun Wilcock

Karl Marx sanoi: *“Ensimmäinen taistelukenttä on historian uudelleen kirjoittaminen.”* Nyt on aika, jolloin marxistit, liberaalit ym. ovat hyvin nopeasti ”muuttamassa” totuuden menneisyydestä ja ellei tätä pahaa muuttamista, revisionismia, vastusteta, niin ihmiset indoktrinoidaan perinpohjaisesti ”totuutena” esitetyillä valheilla ja myyteillä. Valtava vahinko on jo tapahtunut ja jopa monet, jotka elivät läpi viime aikojen historialliset tapahtumat, on niin hyvin aivopesty (indoctrinated) ja totutettu (conditioned) ajattelemaan ”puolueen” linjan mukaisesti, että he todella uskovat ne valheet ja myytit, joita heille on syötetty. Hyvin harvat ajattelevat enää kriittisesti. He eivät edes tiedä kuinka voisivat tehdä niin. He vain nielevät, mitä ikinä heidän punaiset, lähes punaiset ja uskonnollispunaiset sankarinsa ja isäntänsä heille kertovat.

Näiden artikkelien tarkoitus on vastustaa historian harkittua uudelleen kirjoittamista noilla itsepäisillä faktoiksi kutsutuilla asioilla ja tuolla ihanalla totuudeksi kutsutulla asialla. *”Voi niitä, jotka sanovat pahan hyväksi ja hyvän pahaksi” (Isaiah 5:20).*

Johdanto

Ruma totuus maailman suosituimmasta terroristiksi muuttuneesta poliitikosta, Nelson Mandela'sta, on haudattu syvälle median luoman myytin alle miehestä, jolle vuosikymmenten ajan on suoritettu sellaista valkopesua liberaalin/sosialistisen median toimesta, että *todellinen* Mandela on hävinnyt maailman silmistä ja hänen tilalleen on tullut messias, vapahtaja, puolijumala, jonka ainut yhdennäköisyys todelliseen Mandelaan on ulkokuori. Mies, joka tuli esiin vankilasta ja tuli Etelä-Afrikan presidentiksi, oli sydämeltään se sama mies, joka oli mennyt vankilaan niin monta vuotta aiemmin, kommunistinen vallankumouksellinen, paljon vanhempi, mutta aivan yhtä sitoutunut ideologiaan ja vallankumoukseen, kuin oli ollut silloin, kun vankilan portit sulkeutuivat hänelle. Silti vankilasta vapautumisensa aikaan maailmanlaajuinen liberaali/vasemmistolainen media oli paketoinut hänet uudelleen esitellen hänet maailmalle viisaana, laajasydämisenä, kunnon miehenä, joka oli väärämielisesti vangittu apartheidin vastaisen asenteensa vuoksi ja joka tultuaan Etelä-Afrikan presidentiksi hallitsee tätä monimutkaista ja monimuotoista maata viisaudella ja jalomielisyydellä luoden ihanan maallisen paratiisin, jossa kaikki elävät onnellisina ikuisesti.

Todellinen Nelson Mandela oli kuitenkin täysin erilainen, kuin median hänestä luoma myytti.

Mutta tämä oli se tarkoituksella rakennettu kuva, jonka kansainvälinen kommunistinen liike ja Mandelan oma organisaatio, Afrikan kansallinen kongressi (African National Congress = ANC), halusi maailman uskovan; ja media, niin ihastuneena kommunismiin ja ANC:hen, varmisti tämän myytin leviämisen. Kuten sanotaan: kerro valhe, kerro se riittävän usein ja ihmiset uskovat sen. He uskoivat – miljoonittain.

Ja tätä median luomaa valheellista kuvaa Mandela viisaasta, Mandela jalomielisestä, valtiomiesvanhus Mandelasta, Mandela Suuresta ja todellakin Mandela Messiaasta, syötettiin jatkuvasti seuraavina vuosina, ei vain aikana, jolloin hän oli Etelä-Afrikan presidentti, vaan myös jälkeensä, kun hän vähitellen vetäytyi julkisesta elämästä ja tuli yhä hauraammaksi. Media jatkoi myytin rakentamista. Monet puhuivat hänestä ”20. vuosisadan suurimpana miehenä,” ”maailman suurimpana sankarina.”¹

Siihen aikaan, kun hänet puolivälissä vuotta 2013 vietiin sairaalaan ja maailmalle selvisi, että hän lähestyi elämänsä loppua, hänet oli muutettu mieheksi, joka oli niin suuri, että monien miljoonien silmissä ansaitsi tulla asetetuksi korkeammalle, kuin käytännössä kaikki toiset, jopa tasa-arvoiseksi, tai kenties suuremmaksikin, kuin itse Herra Jeesus Kristus. Hänestä oli tullut Kristus-hahmo.

Voi, jospa vain Etelä-Afrikan mustat ja maailma yleensä olisi vilkaissut myytin taakse nähdäkseen totuuden tästä miehestä! Koska he eivät tehneet sitä, niin Mandelasta tuli Etelä-Afrikan presidentti ja hän johti tämän kerran niin suurenmoisen maan alas sosialismin liukkaalle polulle. Tänä päivänä Etelä-Afrikka on vain yksi luhistuva afrikkalainen sosialistinen hylky ja tämä traaginen tilanne on Nelson Mandelan ja hänen viheliäisen organisaationsa ANC:n *todellinen* perintö. Kuitenkin on uskomatonta, että sellainen on Mandela-myytti, että samalla, kun Etelä-Afrikan alamäki jatkui vuosi toisensa jälkeen, niin miljoonat kaikkialla maassa ja maailmalla jatkuvasti tuijottivat rakastavalla ihailulla Mandelaa itseään ja tämä idolatria tulee jatkumaan kauan hänen kuolemansa jälkeen. Siitä riippumatta, kuinka pahoiksi asiat käyvät Etelä-Afrikassa, he erottavat Mandelan hänen kammottavasta ANC:staan, ikään kuin hän olisi suurempi kuin ANC, jollakin tavalla sen yläpuolella ja tuolla puolella ja jollakin salaperäisellä tavalla irrotettu siitä. Ja riippumatta siitä, kuinka pahoiksi asiat edelleen käyvät, he jatkavat samalla tavalla, ikäänkuin hän ei olisi koskaan sekaantunut ANC:n kanssa sen rikoksiin. Todellisuudessa hän on ollut ANC:n ja SACP:n (Etelä-Afrikan kommunistinen puolue) välisen liiton elinikäinen uskollinen palvelija, mutta sellainen on kuvan voima, jopa valheellisen kuvan ja Etelä-Afrikan murhenäytelmä on, että tämä kuva on alkanut elää omaa elämäänsä ja tulee elämään kauan hänen kuolemansa jälkeen.

Totuus tulee paljastumaan. Eräänä päivänä totuus Nelson Mandelasta tulee niin tunnetuksi, että hänen median valmistaman kuvansa valheellisuus tulee alas rysähtäen. Se aika ei ole nyt. Se ei ole huomenna eikä ensi vuonna eikä vuosikymmen tai ylikin tästä päivästä. Kuitenkin se päivä tulee, kun todellinen totuus Mandela-myytin julkisivun takana vähitellen tuodaan valoon vuosien vieressä, kunnes pienestä purosta lopulta tulee tulva. Mutta silloinkin enemmistö tulee sulkemaan silmänsä ja kieltäytyy näkemästä sitä.

Tässä sitten on se kylmä, kova totuus. Vaikka tämä artikkeli sisältää paljon alkuperäistä materiaalia, niin siinä on käytetty paljon tietoa Mandelasta kirjassani, *“Holy War” Against South Africa (“Pyhä sota” Etelä-Afrikkaa vastaan)*.² Ei ole tarvetta kirjoittaa uudelleen, mitä on jo kirjoitettu ja dokumentoitu. Jos lukija haluaa täydemmän ymmärryksen Etelä-Afrikan kommunistisesta vallankumouksesta, ANC:sta, Mandelasta ja muista terroristeista, viittaen em. kirjaani.

Mandela, ANC ja kommunistinen puolue

ANC oli se musta poliittinen organisaatio, johon kommunistinen puolue päätti soluttautua ja käyttää päämääriensä saavuttamiseen Etelä-Afrikassa. Vuonna 1928 päätettiin, että Etelä-Afrikan kommunistinen puolue, joka toimi Moskovon määräysten alaisuudessa, muuttaisi ANC:n vallankumoukselliseksi organisaatioksi.

1940-luvulla sellaiset miehet kuin Nelson Mandela, Walter Sisulu ja Oliver Tambo liittyivät ANC:hen; miehet, joiden nimiin organisaatio samaistuisi tulevina vuosina. ANC:n konferenssissa vuonna 1949 nämä miehet järjestivät vallankaappauksen ja tuosta päivästä lähtien ANC muuttui paljon radikaalimmaksi.³

Vuonna 1961 muodostettiin *Mkhonto we Sizwe* (lyhyesti "MK" tarkoittaen "Kansan Keihäs"), ANC:n aseellinen siipi ja Nelson Mandelasta tuli sen komentaja. ANC oli Etelä-Afrikan kommunistisen puolueen valvonnassa ja Neuvostoliitto varusti sen aseilla osana maailmanlaajuisia strategiaansa edistää kommunismin asiaa. Eräs ANC:n upseeri sanoi Neuvostoliitosta:³ "Me vaalimme heidän ystävyyttään monina tulevina vuosina" ja "He ovat meidän liittolaisiamme vanhastaan. Emme häpeile, että meillä on kommunisteja riveissämme."⁴

Todellakin, niin selvästi kommunistinen oli ANC, että parempaan aikaan USA:n ulkoministeriö luokitteli sen terroristijärjestöksi, mitä se varmasti oli.

Totuus Mandelan pidätyksestä ja vangitsemisesta

Vuonna 1963 ANC kärsi iskun. MK:n järjestämien useiden pommihuökkäysten jälkeen sen useimmat johtajat pidätettiin, mukaanlukien Walter Sisulu, Govan Mbeki ja Nelson Mandela. Poliisi sai haltuunsa myös useita asiakirjoja. Yksi niistä antoi tarkkoja yksityiskohtia MK:n suunnitelmista suorittaa "operaatio Mayibuye," joka oli toimintasuunnitelma kaapata valta sabotaasin, vallankumouksen, terrorismin ja sissisodankäynnin keinoin.

Kun vuodet vierivät Nelson Mandelaa kuvailtiin maailman lehdistössä sankarina, joka oli epäoikeudenmukaisesti vangittu, koska oli vastustanut Etelä-Afrikan "apartheid-hallitusta." Se oli kuitenkin valhe. Monet muut vastustivat apartheidia aktiivisesti ja voimakkein, mutta eivät koskaan joutuneet siitä vankilaan, Siksi se ei voinut johtua pelkästään "apartheidin vastustamisesta," että hänet vangittiin. Miksi hänet sitten vangittiin?

Totuus on, että hän ja toiset olivat suunnitelleet valmistaa tuhansia jalkaväkimiinoja, käsikranaatteja, pommeja, putkipommeja, ruiskupommeja ja pullopommeja! He olivat suunnitelleet Etelä-Afrikan hallituksen kaatamista. Mandelaa ei siis pidätetty ja vangittu epäoikeudenmukaisesti; syy oli lähinnä *maanpetos*!⁵

Kansainvälinen media on täydellisesti sivuuttanut nämä faktat, kuten seuraavankin: Mandela oli kirjoittanut asiakirjan otsikolla, *Kuinka voi olla hyvä kommunisti* ja oli kirjoittanut "kommunistisen maailman" tulemuksesta, kommunismin vihollisten tuhoamisesta jne. Eräs asiakirja, kirjoitettu hänen käsialallaan, julisti, että "*petturit ja ilmiantajat pitäisi armottomasti eliminoida.*" Hän oli ja on sitoutunut kommunisti – mutta maailma tuskin tietää sitä; kiitos tämän kaltaisten median peittelemisien.

Pidätettynä ja kuulusteluissa hän ei missään vaiheessa kiistänyt näiden asiakirjojen autenttisuutta (sen verran siitä, mitä tulee paljon toistettuun väitteeseen, että "hän vietti 27 vuotta elämästään epäoikeudenmukaisesti vangittuna, koska vastusti apartheidia"); itse asiassa puolustusasianajaja totesi, että "musertavan todistusaineiston edessä olisi "turhaa torjua mitään syytteistä." Asiakirjat olivat niin raskauttavia, että syyttäjä uskoi, että tuomiot olisi voitu langettaa yksin niiden perusteella. Mandela ja kumppanit, vaikka olisivat voineet saada kuolemantuomion, todettiin syyllisiksi aseelliseen kapinaan ja tuomittiin äärimmäisen oikeudenmukaisen oikeuskäsittelyn jälkeen julkisessa oikeudessa elinkautiseen vankeuteen. Jopa liberaali *Rand Daily Mail* kirjoitti pääkirjoituksessa 17.6.1964, että "herra tuomari de Wet'in eilen julistamat tuomiot Rivonia -oikeudenkäynnin päätöksessä olivat sekä viisaita että oikeudenmukaisia....Tuomiot eivät olisi voineet olla lievempiä, kuin annetut....Syyllisiksi todetut miehet olivat organisoineet laajan sabotaasin ja vehkeilivät aseellista vallankumousta. Kuten tuomari sanoi, rikos, johon heidät todettiin syyllisiksi, oli lähinnä maanpetos."⁶

"Nämä ovat historian tosiasiat. Mandelan tuomitseminen vankeuteen hirttämisen asemesta oli hänen poliittisilta vihollisiltaan armollinen teko. Mandelalla oli siis kaikki syyt olla kiitollinen eikä vähintäkään syytä kantaa kaunaa heitä vastaan. Hän oli velkaa heille henkensä."⁷ Loput ANC:n johtajista jatkoivat toimintaa karkotettuina Oliver Tambo'n ollessa johtaja maanpaossa, mutta ANC:n terrorikampanja oli suuresti rajoitettu.⁸

Sellainen on totuus Nelson Mandelasta ja muista ANC:n johtajista: kommunistiterroristeja, jotka suunnittelivat aseellista kapinaa ja Etelä-Afrikan hallituksen väkivaltaista kaatamista. Ja silti 27 vuotta myöhemmin nämä samat vallankumoukselliset olivat vapaita miehiä laillisesti oikeutettuja kehittämään ANC:ta Etelä-Afrikan rajojen sisäpuolella, vaikka se jatkoi samaa murhaavaa terroritoimintaa, jota se oli käyttänyt vuosikymmenet ja valvonut Etelä-Afrikan luovuttamista heidän verisiin käsiinsä.

ANC:n terrorikampanja

Kun ANC kiellettiin vuonna 1960 ja meni maan alle ja kun Nelson Mandela ja kumppanit pidätettiin muutamaa vuotta myöhemmin ja tuomittiin elinkautiseen, sen johto Oliver Tambo'n johdolla operoi maan rajojen ulkopuolelta ja piti yllä jatkuvaa terrorikampanjaa Etelä-Afrikkaa vastaan. ANC:n päämaja perustettiin Zambiaan ja tukikohtia perustettiin muihin eteläisen Afrikan valtioihin ja toimistoja avattiin Lontoossa, New Delhi'ssä ja Moskovassa. Kun vuodet vierivät, niin tuen lisäksi, jota se sai Kirkkojen Maailmanneuvostolta (WCC) ja erilaisilta muilta ”kirkollisilta” -ryhmiltä, se sai tukea myös YK:lta, Neuvostoliitolta, Itä-Euroopan kommunistiblokin mailta, Libyasta ja myös eri Lännen hallituksilta.

Sen aseellinen siipi, MK, ei loppunut Mandelan ja kumppanien pidätykseen. MK:n jäseniä koulutettiin Angolassa, Libyassa ja muualla ja mahdollisia johtajia koulutettiin itse Neuvostoliitossa. Saatuaan erikoiskoulutuksen he soluttautuivat Etelä-Afrikkaan ja suorittivat pommi-iskuja. Soluttautuminen oli olennaisen tärkeää vallankumouksen menestykselle. 1970-luvun alussa vallankumoukselliset soluttautuivat mustiin nuorisoryhmiin, ammattiliittoihin ja valkoisiin yliopistoihin.⁹

Väärät saarnaajat korottavat Mandelaa Vapahtajana

Itse Etelä-Afrikassa ns. ”seurakunnan” johtajat olivat vahvasti mukana 1970-luvun puolivälin vaiheilla vallankumouksellisessa päällekkäyksessä – jopa oikeuttaen *murhan* vääristämällä Raamattua, kuten seuraava todistus paljastaa.

Nuori musta nainen, Salamina Borephe, entinen ANC:n jäsen, todisti republikaanisen puolueen tutkimuskomitean edessä Washingtonissa, että vuonna 1975 hän osallistui Etelä-Afrikan opiskelijoiden kongressiin, joka oli, hänelle kerrottiin, ANC:n haara (ANC oli kielletty tuohon aikaan). Papit ylistivät kommunismia. Anglikaanipapit kertoivat hänelle ja muille, että paikallisten mustien neuvonantajien (ANC näki heidät pettureina) täytyy *kuolla*. Kokouksessa, joka pidettiin Evaton'in ja Sharpeville'n roomalaiskatolisessa ”kirkko”-rakennuksessa syyskuussa 1975 papit viittasivat Raamattuun selittääkseen, miksi paikalliset neuvonantajat piti murhata. He vaativat myös poliisien murhaamista ja he vertasivat Nelson Mandelaa Eksoduksen Moosekseen.¹⁰

Tässä miehet, jotka väittivät olevansa evankeliumin saarnaajia ja Kristuksen palvelijoita, pettivät nuoria ja herkkäuskoisia mustia uskomaan väärä poliittisesta sorrosta murhan kautta vapauttamisen ”evankeliumi.” Klassisen ”vapautuksen teologian” (s.o. uskonnollisen kommunismin) tyyliin he kääntyivät Raamatun kertomukseen israelilaisten lähdöstä Egyptistä ja kuvailivat Etelä-Afrikan mustia muinaisen Israelin asemassa, jotka tarvitsevat vapauttajaa (Mandela) vapauttamaan heidät ”faaraan” (valkoinen hallitus) hirmuvallasta. Tuhansiin levottomiin mustiin nuoriin, tietämättömiä Raamatusta, mutta uskonnollisia ja täynnä luottamusta pappeihinsa, se meni täydestä. Kuinka he olisivat voineet tietää, että eksodus Egyptistä, tuo mahtava Jumalan käden aikaan saama vapautus, oli esikuva vapautumisesta synnin hallinnasta, jonka Kristus saa aikaan kaikissa valituissaan? Heidän pappinsa eivät kertoneet heille, koska he eivät uskoneet siihen. Näille susille lammasten vaatteissa Raamattu oli hyödyllinen edistämään marxilaista ideologiaa uskonnollisen kansan keskuudessa turmelemalla sen opetukset saadakseen sen näyttämään ikäänkuin Jumala kannattaisi ”köyhien ja sorrettujen” vallankumousta ”rikkaita sortajia” vastaan. Roomalaiskatoliset ja anglikaaniset papit ja monien muiden instituutioiden uskonnolliset johtajat opettivat tarkoituksella kannattajilleen Marxin oppeja uskonnollisessa vale-asussa – ”evankeliumia Marxin mukaan” ns. ”vapautuksen teologiaa! On traagista, että heidän valheensa uskottiin.

Vakuuttuneina, että Jumala oli heidän puolellaan ja että murha oli oikeutettu, kun sen tekivät Etelä-Afrikan ”sorretut,” nämä nuoret pian suorittivat terroristisia rikoksia pappiensa ja paimentensa täydellä siunauksella.

Mandelan vapauttaminen

Vuoden 1985 vaiheilla vaatimukset Nelson Mandelan vapauttamiseksi lisääntyivät. Kansainvälinen media, vallankumoukselliset järjestöt ja ”kamppailulle” myötämieliset uskonnolliset instituutiot olivat muuttaneet hänet apartheidin sankarillisen vastustamisen symboliksi. Ympäri maailman hänet leimattiin sankariksi, isänmaanystäväksi, tosi johtajaksi, rasistisen Etelä-Afrikan valkoisten viranomaisten epäoikeudenmukaisesti vangitsemäksi. Todellista totuutta hänen vangitsemisensä syistä ei koskaan kerrottu. Ja maailma uskoi median raportteihin. Jos Etelä-Afrikan hallitus joskus voitaisiin painostaa vapauttamaan Mandela, se olisi valtava voitto kommunistisille voimille, sillä se antaisi rohkeutta vallankumouksellisille. Se olisi vahva signaali, että Etelä-Afrikan hallitus on antautumassa ja että täydellinen voitto ei ole kaukana. Hyvin harvat Etelä-Afrikassa ymmärsivät vuonna 1985, että hänen vapauttamisensa oli vain viiden vuoden päässä.

Itseasiassa useammin kuin kerran Etelä-Afrikan presidentti P.W. Botha lupasi vapauttaa Mandelan, *jos* tämä luopuisi väkivallasta. Todella järkevä ehto! Mutta Mandela kieltäytyi ja jäi siten vankilaan *omasta valinnastaan*. Tämä on jälleen tosiasia, jota tuskin koskaan on kerrottu.

Helmikuun 2. päivänä 1990, kun kansainvälinen yhteisö, YK, Vatikaani, Kirkkojen Maailmanneuvosto (WCC), Etelä-Afrikan kirkkojen neuvosto, ammattiliitot, Etelä-Afrikan kommunistinen puolue SACP, ANC ja suuri joukko muita ryhmiä olivat vuosikymmenten ajan painostaneet, niin Etelä-Afrikan presidentti F.W. de Klerk ilmoitti, että SACP, ANC ja muut vallankumoukselliset järjestöt ovat sallittuja ja että Nelson Mandela vapautetaan. Kansainväliset salaliittolaiset olivat saaneet valtaisan voiton ja Etelä-Afrikka oli liukumassa täydelliseen katastrofiin.

Etelä-Afrikan pojat olivat uhranneet niin paljon vallankumouksellisten voimien pitämiseksi kurissa ja nyt ne päästettiin laillisesti irti tasavallassa kynänvedolla. Vihollinen oli nyt vapaa operoimaan Etelä-Afrikan rajojen sisäpuolella ja muutaman seuraavan vuoden aikana hukuttaisi tämän ihanan maan tuhansien ja jälleen tuhansien ihmisten vereen.

Kun Nelson Mandela, ANC:n elävä symboli, käveli ulos vankilasta vapaana miehenä helmikuun 11. päivänä 1990 koko maailman hurmioituneesti tervehtiessä häntä Etelä-Afrikan vapahtajana ja kun juhlivat ANC:n ja SACP:n ”manpakolaisten” laumat alkoivat valmistautua tulvimaan takaisin maahan, niin tavalliset lainkuuluiset kaikkien rotujen kansalaiset vapisivat. Tämä oli nyt se paljon puhuttu ”Uusi Etelä-Afrikka” ja etelä-afrikkalaisilta ei mennyt kauan huomata millainen se tarkalleen ottaen olisi.

Mandela vaatii terroristisen vallankumouksen tehostamista

ANC ei hukannut aikaa hyödyntäessään uusia tilaisuuksia, jotka sille lahjoitettiin. Sillä ei ollut *mitään tarkoitusta* hyljätä aseellista vallankumousta: se pystyi nyt suorittamaan sitä paljon helpommin ja paremmalla menestyksellä kuin koskaan ennen. Vapauduttuaan Nelson Mandela itseasiassa vaati ”aseellista kamppailua” *tehostettavaksi*.¹¹ ANC:n kapinalliset jatkoivat salaisten piilopaikkojen ja asevarastojen perustamista Etelä-Afrikassa.¹²

ANC:llä oli selvä strategia vallan kaappaamiseksi. Aseellinen vallankumous oli tärkeä osa tuota strategiaa. Lisäksi se suunnitteli käyttämään joukkoliikkeitä: lakkoja, joukkouhmaa, vuokraboikotteja, mielenosoituksia jne. Kaikki nämä palvelisivat joukkojen saamista liikkeelle ja johtaisivat tietysti väkivaltaan (jota ANC halusi). Helmikuun 21. päivästä maaliskuun 6. päivään vuonna 1990 tapettiin 84 ihmistä ja 129 loukkaantui.

Toinen tärkeä osa ANC:n strategiaa oli käyttää maanalaisia rakenteita: koulutetut agentit pyrkivät soluttautumaan ja valvomaan poliittisia järjestöjä, ammattiliittoja, mediaa jne. Tämä on tietysti normaalia marxilaista politiikkaa.¹³

Terrorin hyökyaalto

Ensimmäiset kuukaudet vuonna 1990 näkivät uskomattomien muutosten tapahtuvan Etelä-Afrikassa eikä mikään niistä ollut parempaan. Ei vain Mandela, vaan monet muut vangitut terroristit vapautettiin ja heidän annettiin julkisesti julistaa ideologiaansa. Kommunistiset johtajat jatkoivat kutsumista tehostettuun ”aseelliseen kamppailuun.” Väkivalta ja tappamiset väistämättä lisääntyivät. Mustien alueilla mustia poliittisia johtajia murhattiin, ihmisiä uhkailtiin ja ainakin 19 ihmistä tapettiin julmasti sytyttämällä tuleen heidän kaulansa ympärille asennettu petroolilla täytetty autonrengas (tätä mukavaa tapaa kuolla kuvailee Etelä-Afrikassa kehitetty englanninkielinen verbi ”necklace”. Suom. huom.), kun nyt laillistettu ANC ja muut terroristijärjestöt vapauttivat terrorin tulva-aallon.¹⁴

”Poliittisten vankien” (s.o. terroristien) vapauttamisen jälkeen vuonna 1989 ja varsinkin Mandelan vapauttamisen jälkeen helmikuussa 1990 oli Human Sciences Research Council'in mukaan piikki noituustapauksissa ja noitien polttamisissa. Monet nuorista, jotka polttivat hengiltä noituudesta syytettyjä, liehuttivat ANC:n ja SACP:n lippuja.¹⁵

Mandelan voitokas matka maailmalla ja hänen uskonnon käyttönsä

Nelson Mandela alkoi matkustaa maailmalla rummuttaen tukea ANC:lle maailman median ylistäessä häntä maltillisena, viisaana, järkevänä, arvokkaana miehenä, joka oli kärsinyt epäoikeudenmukaisesti Etelä-Afrikan ”sortavan valkoisen hallituksen” käsissä olemalla vangittuna 27 vuotta. Vähän tai ei mitään sanottiin hänen vangitsemisensä *syistä*, tai hänen selvistä kommunistisista yhteyksistään. Häntä tervehdittiin kaikkialla tulevana Etelä-Afrikan presidenttinä.

Vatikaanin jesuiitta/illuminaatti -voimat, jotka operoivat järjestöjen labyrintin kautta Etelä-Afrikassa ja kaikkialla maailmassa olivat työskennelleet kauan ja ankarasti Mandelan vapauttamiseksi tietäen, minkä valtavan potkun se antaisi vallankumouksellisille voimille. Kesäkuun 15. päivänä 1990 Mandelalla oli yksityinen tapaaminen Rooman paavin, Johannes Paavali II:n, kanssa Vatikaanissa. Toivottaen Mandelan tervetulleeksi, se, jonka Jumalan Sana tunnistaa Antikristuksena (2.Ts. 2:1-10), sanoi: ”Kiitos Jumalalle, että voimme tavata.” Myöhemmin hän sanoi Mandelalle: ”Jumala siunatkoon teidän aloitteitanne.” Miehet valokuvattiin pitämässä toisiaan kädestä. Mandela pyysi Johannes Paavalia ottamaan selvän kannan Etelä-Afrikan vastaisten pakotteiden puolesta. Mandelan mukaan Rooman paavi *ei* pyytänyt ANC:ta luopumaan väkivallasta. Hän ei ole esittänyt sellaista pyyntöä.¹⁶

Vatikaani oli selvästi riemuissaan. Sen vuosien työ oli kannattanut: Etelä-Afrikan tasavallan kaatuminen ei nyt ollut kovin kaukana. Paavi ei pyytänyt ANC:ta luopumaan väkivallasta, koska ANC tiesi, että väkivalta oli ainoa keino saavuttaa voitto ja koska paavinvalta on aina kannattanut väkivaltaa, jos sen päämääriä voidaan sillä edistää. ANC oli (jopa tietämättään) tekemässä Vatikaanin tarjousta Etelä-Afrikassa ja Rooman paavi oli täysin valmis ”siunaamaan” sen aloitteita tietäen hyvin, että niihin sisältyi hirvittävän väkivallan käyttäminen.

Miljoonat roomalaiskatoliset maailmanlaajuisesti näkivät, että heidän paavinsa, ”kirkkonsa” pää ja mies, jonka he katsoivat olevan Kristuksen sijainen maan päällä, oli iloisesti toivottanut Mandelan tervetulleeksi ystävänä ja sankarina. Nämä miljoonat tietämättöminä pahoista voimista kulissien takana olettivat, että Mandela oli hyvä maltillinen mies, mies, joka suosi roomalaiskatolista ”kirkkoa,” paras mies hallitsemaan Etelä-Afrikkaa.

Myös kesäkuussa Mandela vieraili USA:ssa, josta niin paljon ANC:n tuesta oli tullut vuosien mittaan. Vieraat hienoilla illallisilla maksoivat jopa 50 000 dollaria saadakseen syödä hänen kanssaan ja rahat menivät Mandelan vapausrahastolle.¹⁷ Amerikan uskonnolliset johtajat – roomalaiskatoliset, protestantit, ortodoksit, juutalaiset ja muslimit, toivottivat innostuneesti hänet tervetulleeksi. He ylistivät häntä suuresti, antoivat hänelle valtavia summia rahaa ja julistivat tukeaan jatkuville pakotteille.¹⁸ Hengellisesti Saatanan sokeina palvelijoina he iloitsivat tuomitun kummunistiterroristin vapauttamisesta ja innokkaasti jouduttivat kauan odotettua ANC:n voittoa Etelä-Afrikassa.

Puhuessaan New York'in Harlem'issa ”seurakunta”-tilaisuudessa, Mandela sanoi, että ANC on uskonnon ilmapiirissä kasvanut järjestö. ”Uskonnollinen vaikutus ANC:ssa on ollut vahva aivan alusta saakka; ensimmäinen presidenttimme, tri Dube, oli tunnettu uskonnollinen johtaja,” hän sanoi. Sitten koskien USA:n ”kirkkojen” roolia Etelä-Afrikan vallankumouksessa, hän sanoi: ”Te olette meidän asetovereitamme, te olette meidän veljiämme ja sisariamme...”¹⁹

Mandelan verhottu uhkaus väkivallasta valkoisia vastaan

ANC:n ja muiden ryhmien sallimisen jälkeen vuonna 1990 väkivalta oli kasvanut dramaattisesti, varsinkin ANC:n ja Inkathin, etupäässä zuluja järjestön, välillä. Zulujen enemmistö oli antikommunistinen ja ehdottomasti vastusti ANC:ta. ANC siirsi petollisesti syytteen väkivallasta Inkathalle ja turvallisuusjoukoille, vaikka todellisuudessa ANC oli aloittanut sen. Puhuessaan toukokuun 16. päivänä 1991 Mandela varoitti hallitusta, että jos se ei onnistu lopettamaan väkivaltaa, se voisi levitä valkoisille alueille. Hän sanoi: ”Kun he [”kansamme”] tajuavat, että hallitus työskentelee mustien järjestöjen kanssa, jotka tappavat kansaamme, he aseistautuvat ja menevät valkoisille alueille ja tappavat siellä viattomia ihmisiä.”²⁰ Vaikka hän lisäsi, että ANC ei tukenut sitä, se silti oli ohuesti verhottu *vihjaus* mustiin militantteihin. ANC:n/SACP:n taktiikka oli ensin aloittaa väkivalta ja sitten syyttää siitä Inkathaa, kun sen jäsenet kostivat, tai hallitusta, kun turvallisuusjoukot ryhtyivät palauttamaan lakia ja järjestystä! Media tietysti otti täydestä ANC:n version tapahtumista.

Mandela uhkaa joukkotoiminnalla ja ANC:n suunnitelmat ottaa valta väkisin

Kesäkuun 16. päivänä 1991 Mandela sanoi, että ANC ei tinkisi vaatimuksistaan perustuslakia säätäväksi kokoukseksi ja väliaikaiseksi hallitukseksi ja varoitti että lisää joukkotoimintaa olisi odotettavissa, ellei näitä vaatimuksia täytettäisi.²¹ Kommunistien strategian mukaan maan suunnitellun valtaamisen ensimmäinen vaihe sisälsi vallan ottamisen pois hallituksen käsistä ja ANC:n valvoman väliaikaisen hallituksen perustamisen.

Kesäkuussa 1991 ANC vahvisti ensi kerran, että sen johto oli määrännyt aseellisen vallankumouksen varasuunnitelman, jos sen neuvottelut hallituksen kanssa epäonnistuisivat. Siihen kuului asevarastojen perustaminen Etelä-Afrikkaan kansannousun luomiseksi.²²

ANC:n salliminen vain hieman yli vuotta aiemmin ei ollut millään tavalla saanut tuota järjestöä luopumaan aseellisesta vallankumouksesta. Se oli vain tehnyt paljon helpommaksi sille suorittaa sellaisen vallankumouksen, sillä se voi nyt tehdä niin Etelä-Afrikan rajojen sisältä käsin! Maa hoiperteli nyt ANC:n innoittaman verilöylyn kynnyksellä!

ANC jatkoi nopeasti valmistellen sotilaallisia rakenteita kaappaamaan vallan väkivallalla ja verenvuodatuksella, jos ”neuvottelut” (neuvoteltu antautuminen) joskus epäonnistuisivat. Suuria toimituksia venäläisiä aseita salakuljetettiin Etelä-Afrikkaan MK:n toimesta ja kätettiin salaisiin asevarastoihin. MK:lla oli arviolta 10 000 hyvin koulutettua sissiä Etelä-Afrikan naapurimaissa. Heidät oli koulutettu Kuubassa, Libyassa, Kiinassa, Venäjällä ja Palestiinan vapautusjärjestön (PLO) toimesta. MK perusti ”itsepuolustusyksiköitä” mustien alueille, joita kutsuttiin nimellä ”Township Defence Forces (aluepuolustusjoukot)” ja niiden tarkoitus oli hallita asukkaita pelottelemalla.

Brittiläinen *Intelligence Digest* julisti: ”Eteläafrikkalaiset tiedostavat lisääntyvästi, että heillä on edessään klassinen marxilainen/leniniläinen vallankumous, jonka ovat organisoineet antautuneet itäblokkissa koulutetut etelä-afrikkalaiset kommunistit ja länsimaiset kommunistit. Yllättävää monille on Etelä-Afrikan *radioamatööreiltä* (ID) saatu tieto, että vallankumousta edelleen ohjaavat kommunistiset ydinjoukot Itä-Euroopassa ja entisessä Neuvostoliitossa.

Mandela ja Islam

Vuonna 1992 myös ANC alkoi avoimesti koskella islamilaisia valtioita. Mandela vieraili Saudi-Arabiassa, Arabiemiirikunnassa ja Iranissa. Ne kaikki olivat tukeneet ANC:tä. Heinäkuussa hän sai kunniaohtorin arvon Teheranin yliopistossa. Hän sanoi: ”Afrikan kansat tekevät Iranin islamilaisesta vallankumouksesta mallin omille vallankumouksellisille liikkeilleen.” Hän tapasi

myös ajatolla Khomeinin ja laske sepeleen ajatolla Khomeinin haudalle.²⁴ Se verinen vallankumous, joka toi Khomeinin valtaan – malli Afrikalle! Todella pelottavia sanoja.

Tavatessaan muslimiterroristien johtajan Jasser Arafatin alkuvuodesta 1992, Mandela sanoi: ”Me pidämme PLO:ta yhtenä edistyneimmistä liikkeistä maailmassa ja tulemme jatkamaan tuota ystävyysuhdetta.”²⁵

Tämä oli se muka maltillinen ja ”demokraattinen” Mandela!

Kauhistuttava väkivalta jatkuu

Samalla se hirveä väkivalta, joka raastoi Etelä-Afrikkaa, jatkui. Toukokuun 15-30. päivinä Sharpeville'n mustien kaupunkialue räjähti. Winnie Mandela tuli alueelle ja käski ANC:n väkeä muodostamaan ”katukomiteoita” ja sanoi, että pian olisi aika taistella. Kohta sen jälkeen eräs Inkathin mies poltettiin hengiltä asentamalla autorengas hänen kaulaansa. ANC:n ”toverit” kulkivat talosta taloon vaatien, että kaikkien nuorten miesten oli liityttävä heihin. Ihmisiä ammuttiin, poltettiin autonrengas kaulassaan jne. Erään miehen palanut ruumis asetettiin savupiipun päähän varoitukseksi kaikille, etteivät vastustaisi ANC:tä. Jopa lapset hyökkäsivät poliisia ja Inkathin jäseniä vastaan sanoen: ”Jos me löydämme teidät mustien alueelta klo 18 jälkeen, me tapamme teidät.”²⁶ Missä olivat voimakkaat tuomion sanat Mandelalta, ANC:n johtajalta? Oli vain hiljaisuus.

Kesäkuussa 1992 ANC julistaen, että se tekisi Etelä-Afrikan hallitsemattomaksi, käynnisti hallituksen kaatamiseksi ”joukkotoimintakampanjan” käsittäen marsseja, istuvia mielenosoituksia, lakkoja jne.²⁷ Siitä käytettiin nimitystä ”Operaatio poistuminen.” Kesäkuun 2. päivänä käynnistettiin massiivinen sairaalalakko. Työntekijöitä uhkailtiin ja jopa tapettiin.²⁸

Etelä-Afrikan lain ja järjestyksen ministerin mukaan helmikuun 2. päivän 1990 ja toukokuun 25. päivän 1992 välisenä aikana yli 3000 hyökkäystä poliiseja vastaan aloitettiin ANC:n toimesta ja useita satoja ANC:n jäseniä pidätettiin luvattomien ampuma-aseiden hallussapidosta.

Vuoden 1992 alkupuoliskolla 1181 ihmistä tapettiin 4489:ssä poliittisen väkivallan tapauksessa, 109 poliisia tapettiin ja 23 ihmistä tapettiin polttamalla autonrengas heidän kaulassaan.²⁹

Tämä oli se muka rauhaa rakastavan, lempeän, maltillisen ja säädyllisen Nelson Mandelan ANC!

Uusi verhottu uhkaus Mandelalta valkoisia vastaan

Toukokuun 31. päivänä Mandela sanoi eräässä puheessa, että valkoiset voisivat joutua vihaisten mustien kohteiksi leviävässä väkivallassa. Ja hän lisäsi: ”Tulette näkemään joukkotoimintaa sellaisessa mittakaavassa, jota ette ole ennen nähneet.”³⁰ Sanoessaan tämän hän implisiittisesti *rohkaisi* mustia hyökkäämään valkoisia vastaan.

Mandelan uskontojenvälinen lähestymistapa uskontoon

Nelson Mandela, sitoutunut kommunisti, antoi vuonna 1992 haastattelun, jossa puhui omasta asenteestaan uskontoon. Vaikka hän sanoi olevansa ”ei erityisemmin uskonnollinen eikä hengellinen,” hän myös julisti: ”En ole ateisti. Edottomasti en.”³¹ Todellakin, jotta kommunismi menestyisi Afrikassa, sen *oli oltava* kommunismin *uskonnollinen* muoto; ja vapautuksen teologia oli ihanteellinen vastaus tähän kommunistien pulmaan. Mandela oli selvästikin pahasti juovuksissa tästä kummunismien ja uskonnon fuusiosta. Hän puhui lämmöllä anglikaanisesta vankilapapista nimeltä Hughes, jonka tapasi ollessaan vankilassa, Afrikan NG Kerk'in (reformoitu hollantilainen) Andre Scafer'ista ja Theo Kotze'sta, metodistipapista. Hän sanoi nauttivansa niiden pappien ekumeenisesta lähestymistavasta, jotka eivät kyselleet, mihin seurakuntaan, tai uskontoon, ihmiset kuuluivat. Ja hän sanoi: ”En koskaan jäänyt pois tilaisuudesta ja luin usein Raamatun opetuksia.” Epäilemättä sellaiset lausunnot oli tarkoitettu saamaan uskonnolliset ihmiset vakuuttuneiksi, että hän oli uskonnollinen mies; ja se luultavasti meni perille. Tosi kristittyjä ei kuitenkaan narrattu sellaisilla sanoilla. He tietävät, että tilaisuuksiin osallistuminen ja Raamatun lukeminen, eivät todista, että joku on kristitty.

Hän nautti myös muslimi-imaamin vierailuista ja usein puheli hänen kanssaan pitkään. Hän

oli selvästi vaikutettu Islamista.

Ollessaan Pollsmoor'in vankilassa hänelle oli pettymys, että vain metodistipapin sallittiin vieraillla hänen luonaan, koska hän oli metodistikirkkokunnan jäsen (ja sanoi haastattelussa olevansa edelleen). Hän ystäväystyi tämän papin, Dudley Moore'n, kanssa ja säännöllisesti vastaanotti metodistisen ehtoollisen sakramentin. Se kertoo paljon tästä kirkkokunnasta, joka väittää olevansa kristillinen, että sillä voi olla tuomittu kommunistisiksi jäsenluetteloissaan ja että se voi sallia hänen vastaanottaa sakramentin! Mandela sanoi ehtoollistilaisuudesta: ”Sakramentti antoi minulle sisäisen hiljaisuuden ja tyyneyden tunteen. Poistuin yleensä näistä tilaisuuksista tuntien olevani uusi ihminen.”³² Uusi ihminen hän ehkä tunsi olevansa, mutta ”uusi luomus” Kristuksessa hän ei ollut (2.Kor.5: 17).

Puhuessaan joulukuun 14. päivänä ”Etelä-Afrikan vapaalle etiopialaiselle kirkolle” Mandela ylisti jonkin sellaisen panosta, jota kutsui ”avaraksi ekumeeniseksi liikkeeksi Etelä-Afrikassa ja kansainvälisesti” sen ”verrattomasta” kamppailusta ”apartheidin harhaoppia” vastaan. Sitten hän kaavaili, mitä ”seurakunnan” pitäisi tehdä Etelä-Afrikassa (vallankumouksellisten mukaan). Hän sanoi, että ”sillä ei ole muuta vaihtoehtoa, kuin liittyä muihin muutostekijöihin.”³³ Huomaa sanat, ei *muuta vaihtoehtoa*. Tämä osoitti, että ainoa ”seurakunnan” malli, jonka ANC tunnusti, oli sellainen, joka tuki ja avusti vallankumousta. Se suosi selvästi sellaisia uskonnollisia ryhmiä, jotka kuuluivat ”avaraan ekumeeniseen liikkeeseen,” joka kannatti vallankumousta, mutta ei muita. Tässä valossa meidän täytyy tulkita eräs hänen toinen lauseensa tuossa tilanteessa: ”ANC:ssa me takaamme sekä uskonnon vapauden että kirkon itsenäisyyden.” Mitä tulee ANC:hen, niin sen mukaan uskonnon vapaus pitäisi ulottaa vain niihin uskonnollisiin instituutioihin, jotka liittyivät vallankumouksellisiin heidän niin sanotussa ”kamppailussaan.”

Mandela ja kommunismi

Vuonna 1993 kommunistisen puolueen ANC:n kontrolli oli vahvimmillaan. SACP:n apulaispääsihteerin Charles Nqakula'n kirjoittamassa kirjeessä, joka vuoti *Aida Parker -uutiskirjeelle*, paljastettiin, että 50 ihmisestä ANC:n kansallisessa toimeenpanokomiteassa (sen korkein päättävä elin) 33 oli SACP:n jäseniä. Kommunistit johtivat kaikkia herkimpiä ANC:n hallintorakenteita. Monet kielsivät olevansa kommunisteja, mutta mitä se merkitsi? Heidän kieltämisensä ei merkinnyt yhtään mitään.³⁴

Tammikuussa 1993 Nelson Mandela kiisti, että ANC:n ja SACP:n välillä oli mitään ideologista kytkentää ja sanoi, että liitto hyvin todennäköisesti lopetettaisiin, kunhan ANC:stä tulisi poliittinen puolue.³⁵ Tämä oli tietysti pötyä ja senjälkeinen jatkuva kahdenvälinen liitto osoitti, että se oli pötyä.

Väkivalta jatkuu – Mandela ruokkii tulta jatkuvasti

Vuonna 1993 kauhistuttava iskulause kuultiin lisääntyvästi ANC:n kokoontumisissa: ”Tappakaa buuri, tappakaa farmari!” ANC:n nuorisjärjestön tulisen johtajan Peter Mokaba'n käyttämänä se ajoi Etelä-Afrikan valkoiset viljelijät valmistautumaan sotaan. Viljelijöitä ja heidän vaimojaan murhattiin järjestelmällisesti ja julmasti. Joukkuettain miehiä alkoi partioida tiloilla ja muihin toimenpiteisiin ryhdyttiin,³⁶ jotka muistuttivat Rhodesiaa 1970-luvulla.

Väkivalta jatkoi lisääntymistään maanlaajuisesti vuonna 1993. Keskimäärin 55 ihmistä päivässä murhattiin. Huhtikuun 18. päivänä Sebokeng'issa tapettiin 21 ihmistä sarjassa satunnaisia ampumisia. Huhtikuun 21. päivänä autopommi Amanzimtoti'ssa vahingoitti yhdeksää ihmistä. Itä-Lontoossa AK-47 rynnäkkökivääreillä aseistautuneet pysymiehet tappoivat viisi valkoista ja haavoittivat seitsemää.

Kaukana siitä, että olisi vaatinut pysäyttämään väkivallan, Nelson Mandela kehotti nuoria huhtikuun 22. päivänä liittymään MK:hon sanoen, että heidät lähetettäisiin ulkomaille koulutettaviksi. Aivan selvästi useat maat edelleen kouluttivat MK:n sissejä terrorismiin Mandelan siunauksella.

Uskonnollisten instituutioiden massiivinen tuki Mandelalle ja ANC:lle

Uskonnolliset instituutiot Etelä-Afrikassa ja ulkomailla antoivat jatkuvasti massiivista, innokasta tukea Nelson Mandelalle ja ANC:lle. Kun Mandela heinäkuussa 1993 vieraili USA:ssa, niin Chicago'n roomalaiskatolisten, protestanttien, muslimien, juutalaisten ja sikhien yhteisöjohtajat lounastivat hänen kanssaan. Hän sanoi: ”ANC on täysin kotonaan uskonnollisten johtajien ja uskonnollisen yhteisön kanssa. Minun sukupolveni on lähetysaarnajien kasvatuksen tuote... Uskonto on veressämme johtuen siitä, mitä se on tehnyt yhteiskunnallemme.” On totta, että ANC varmasti oli kotonaan roomalaiskatolisuuden, liberaaliin protestanttisuuden, Islamin ym. uskontojen kanssa, mutta ei raamatullisen kristinuskon. Saatana, Herran, hänen seurakuntansa ja evankeliuminsa, suuri vastustaja, oli sekä ANC:n että sitä tukevien uskontojen takana.

Etelä-afrikkalaisten suuri enemmistö ja todellakin ihmisten enemmistö maailmanlaajuisesti on aina uskonut, että marxistit edistävät vain ateismia ja siksi, kun kommunisti esittää *kristinuskolle myönteisiä* lausuntoja, monet menevät täydellisesti lankaan. He ajattelevat itsekseen: ”Kuinka tämä mies voi olla kommunisti? Kuinka hänen edustamansa organisaatio olla kommunistinen?” Useimmat eivät ole lainkaan ymmärtäneet, että varsinkin viime aikoina marxistit alkoivat nähdä ”kirjon” hyödyllisenä organisaationa, jolla vaikuttaa joukkoihin. Näin oli varsinkin maissa, jotka olivat vahvasti uskonnollisia, kuten Etelä-Afrikka. Sensijaan, että olisivat suoraan sotineet uskontoa vastaan, he pyrkivät valjastamaan sen, saamaan sen työskentelemään puolestaan. Ajattele Z. Berbeshkina'n sanoja kirjassa, *What is Historical Materialism (Mitä on historiallinen materialismi)*? Sen julkaisi Progress Publishers vuonna 1985 Moskovassa. Hän kirjoitti: ”Marxist-leninistiset puolueet kiinnittävät asianmukaista huomiota uskonnon rooliin nykypäivän sosiaalisessa kehityksessä ja sen vaikutukseen joukkoihin. Marxistit osoittavat syvää huomiota niille, jotka toimivat rauhan puolesta riippumatta heidän uskonnollisesta vakaumuksestaan... Toisaalta marxistit taistelevat taantumuksellisten pappien liittoa ja imperialismia ja aggression voimia vastaan... Marxismi-Leninismi tarjoaa ainoan oikean tieteellisen kritiikin koskien uskontoa riistävien luokkien ylläpitämistä ja edistämistä sosiaalisena ilmiönä.”³⁷

Kuuluisa amerikkalainen liberaali uskonnollinen johtaja Jesse Jackson houkutteli ja imarteli väkeä Chicagon kokoontumisessa kaivamaan syvemältä taskuun mainiten ihmisiä nimeltä. ”Jos hän [Mandela] voi antaa 27 vuotta lihaa ja verta, niin emmekö me voisi antaa vähän rahaa?” hän kysyi. Eräs roomalaiskatolinen pappi sanoi Mandelaa ”malliksi siitä, mitä merkitsee elää evankeliumi”! Mikä valhe. Yli 500 000 Etelä-Afrikan randia (35 000 euroa) kerättiin Mandelalle.³⁸

Mandela uskonnollinen kameleontti

Mandela jatkoi itsensä kuvailemista uskonnollisena miehenä kosiskellen siten uskonnollisia ihmisiä asialleen. Kuten kameleontilla, hänen värinsä muuttui uskonnollisen ympäristön mukaan. Hän näytti olevan yhtä lailla kotonaan liberaalien protestanttien (hän oli metodisti), karismaattisten, roomalaiskatolisten, hindujen, muslimien ja noitatohtorien kanssa. Elokuun 15. päivänä 1993 pidettiin Carmen Music'in konsertti rauhan puolesta ja Mandela oli läsnä. Konsertin järjesti karismaattinen Rhema-”seurakunta.” Frank Chikane, SACC:n (South African Council of Churches) pääsihteeri, johti rukoukseen. Ray McCauley, Rhema'n pastori, oli innokas Mandelan kannattaja.³⁹ Sitten syyskuun 12. päivänä Mandela osallistui tilaisuuteen St. Mary of the Angels roomalaiskatolisessa kirkossa Athlone'ssa antaen mustan vallan nyrkkitervehdyksen ”seurakunnan” jäsenten laulaessa ”Nkosi Sikelel' iAfrika” (”Jumala siunaa Afrikkaa”), Etelä-Afrikan vallankumousliikkeen hymniä.⁴⁰ Toinen valokuva sanomalehdessä Argus syyskuun 14. päivänä näytti hänet muslimien kanssa. Ja marraskuussa hän osallistui hindujen Dipawali -festivaaliin.⁴¹

Sitten tuli noitaseremonia Durban'issa lokakuun 24. päivänä 1993, jonka tarkoitus Johannesburg'in lokakuun 26. päivän *Star*'in mukaan oli kutsua esi-isien siunauksia Mandelan päälle ja ajaa pois pahoja henkiä. Se oli osa ANC:n järjestämää kulttuurifestivaalia, johon osallistui 60 000 ihmistä. Hindu-guru, muslimi-imaami ja ns. ”kristillinen” sananpalvelija käynnistivät menot. Seremonian aikana 32 noitatohtoria kutsuivat esi-isien henkiä ”siunaamaan” Mandelaa, joka oli läsnä. Tämä seremonia oli kuitenkin paljon paljon synkempi, kuin minä *Star* sen esitti. Se on seremonia, jota noitatohtorit käyttävät jokaiselle, joka haluaa valtaa, rikkauksia, terveyttä tai hyvää

onnea. Ja jotta seremonia olisi pätevä *vaaditaan tavallisesti ihmisverta ja lihaa!* Tästä syystä monissa rituaalimurhissa, joita tapahtuu Etelä-Afrikassa, ruumiinosia on poistettu.⁴²

Sitäpaitsi tosiasia, että noitatohtorit, meediat, rukoilivat Mandelan puolesta, tarkoitti, että monet mustat näkivät hänet nyt, koska olivat täysin omistautuneet perinteisille uskomuksilleen, miehenä, joka on liian voimakas vastustettavaksi. Tämän tarkoitus oli pelotella mustia kannattamaan häntä.

Tätä saatanallista festivaalia ANC:n suositteli, media ylisti ja ihmiset, jotka sanoivat olevansa ”kristittyjä,” jopa ”sananalvelijoita,” kannattivat! Uskonnollinen Baabel, kauhistus Jumalan silmissä, jossa demoneita manattiin esi-isiinä ja jossa (hyvin todennäköisesti) ihmisveri ja liha näytelivät osaa! Ei pienintäkään vastalauseita kuultu eri uskonnollisilta johtajilta, jotka sanoivat olevansa ”kristittyjä” SACC:n piirissä ja jotka aina olivat niin äänekkäitä ylistäessään ANC:ta ja Mandelaa. Sitä ei tarvitse ihmetellä, koska nämä miehet eivät olleet todellisia kristittyjä ja heidän edustamansa ”seurakunnat” eivät olleet Kristuksen todellisia seurakuntia. He vain omaksuivat ”kristittyjen” nimen ja ottivat Herran Jeesuksen Kristuksen pyhän nimen pahoille huulilleen, mutta todellisuudessa he eivät vastustaneet ihmisiä, jotka seurasivat ”toisia teitä” Jumalan tykö (mikä on vastoin kohtia Mt. 7:13,14, Joh. 14:6, Apt. 4:12, jne., koska he itse eivät tunteneet todellista tietä); he edistivät moniuskoista palvontaa, uskonnollista synkretismiä, sillä he eivät tunteneet Raamatun Jumalaa.

Todellakin, karismaattiset, liberaalit protestantit ja roomalaiskatoliset, jotka ylistivät Mandelaa, kannattivat häntä ja kannattivat ja edistivät moniuskoista palvontaa jne., olivat yhtä hengellisesti sokeita, yhtä kuolleita rikoksissaan ja synneissään, kuin kuka tahansa esi-isiä palvova noitatohtori! Se, joka ei palvo tosi Jumalaa, palvoo paholaisia, ovatpa ne sitten kätkeytyinä Marian, tai ns. ”pyhimysten” nimien, tai jopa Kristuksen nimen taakse. Sillä on olemassa ”toinen Jeesus” yhtä varmasti, kuin on olemassa oikea Jeesus Kristus, elävän Jumalan Poika (2.Kor. 11:4): tämä ”Jeesus” on ihmisen mielikuvituksen, ihmisen keksimä Jeesus ja häntä palvovat miljoonat monilla tavoilla. Mutta sellainen palvonta on väärää palvontaa, kauhistus Jumalalle. ”Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie” (Snl. 14:12); ”Sillä se portti on avara ja tie laava, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät” (Mt. 7:13) – menevät kyllä ja luullen palvovansa Jumalaa ja olevansa Kristittyjä! Todella harvat löytävät sen kaidan tien, joka johtaa elämään (Mt. 7:14); ja se tie on Kristus (Joh. 14:6).

Vilpillinen vuoden 1994 vaali: Mandela ja hänen ANC:nsä tulevat valtaan

Lopulta pidettiin vaali, joka toi Mandelan ja hänen ANC:nsä valtaan huhtikuussa 1994, mutta tämä voitto saavutettiin massiivisella petoksella. Se oli todennäköisesti historian epärehellisimmin vaali. Täysi sekasorto vallitsi kaikkialla maassa tuhansilla äänestys- ja laskenta-aseilla. Kommunismin edistämiseksi Lenin oli puolustanut ”rakentavaa kaaosta” ja tämä oli varmasti sellainen. Oli täysin selvää, että ANC/SACP tahallaan loivat ”rakentavan kaaoksen” tilanteen, jota he saattoivat keplotella edukseen – ja keplottelivat. Runsaasti dokumentoitua aineistoa petoksesta ja vaalivilpistä on annettu kirjassa, *“Holy War” Against South Africa*.

Kirjoitin seuraavan kohta vaalin jälkeen:

”Se on nyt sitten tapahtunut. Huhtikuun 26-29. päivien vaalin jälkeen marxistien valvoma Nelson Mandelan ANC on tullut valtaan. Se on vallankumouksen, salaliittojen, murhien ja sekasorron vuosikymmenten kulminaatio: vuosikymmenten, jotka ovat nähneet tämän kerran niin suuren maan alenevan ensimmäisen maailman jättiläisestä sellaiseksi, joka lupaa olla kolmannen maailman katastrofi, vuosikymmenten, jotka ovat nähneet kirjaimellisesti kymmenten tuhanten menettävän henkensä yhdessä julmimmista ja raaimmista sissivallankumouksista, mitä maailma koskaan on nähnyt.

Kommunistiset voimat ovat olleet voitokkaat. Ne ovat voittaneet. Ennennäkemättömän kansainvälisen painostuksen edessä, 'ystäviensä' Washingtonissa ja Lontoossa sekä oman heikon solutetun hallituksensa kavaltamana, Moskovon rahoittamien terroristien piirittämänä; jotka pommittivat siviilejä, murhasivat viljelijöitä ja mustien alueiden asukkaita, polttivat hengiltä ns. 'avustajia' ja pahojen, vehkeilevien, kommunististen 'pappismiesten' heikentämänä; jotka saarnasivat

tulisia vallankumouksellisia saarnoja ja kiihottivat joukkoja vihaamaan ja tappamaan ja luulemaan tekevänsä koko ajan Jumalan tahtoa, Etelä-Afrikka on sortunut. Ja sen tuhkasta nousee nyt 'Uusi Etelä-Afrikka,' 'Kansan Demokratia,' marxistinen valtio.

Poliitikoista hallituksen saleissa Rooman paaviin Vatikaanissa, Soweto'n likaisilta kaduilta Valkoisen Talon hoidetuille nurmikentille hurmioitunut voitonhuuto on noussut. 'Vihdoinkin vapaa!' sanoi Mandela voitonpuheessaan toistaen Martin Luther Kingin sanoja. 'Valta Kansalle!' kirkuivat otsikot. 'Voitto demokratialle!' parkuivat lehtimiehet. Massat sekä täällä, että kaikkialla maailmassa ovat enimmäkseen autuaan tietämättömiä karusta totuudesta: *että Etelä-Afrikasta on juuri tullut maailman nuorin kommunistinen valtio*. Se ei ole vapaus, joka on tullut Etelä-Afrikan mustalle kansalle, vaan sensijaan pahempi hirmuvallan muoto, kuin mitä he koskaan ovat tunteneet. Eräänlainen 'tasa-arvo' on kyllä tullut: he tulevat olemaan yhtä köyhiä, yhtä kurjia, yhtä sorrettuja.

Vaali on ohi ja ANC on voittanut. Mutta jos joku kiinnittää jotakin huomiota huutoihin, joita kuulemme nyt joka taholta, että vaali oli 'vapaa ja rehellinen,' niin hän on äärimmäisen sinisilmäinen. Että tämä vaali on ollut 'vapaa ja rehellinen' tullaan varmasti rankkaamaan yhdeksi 20. vuosisadan suurimmista valheista, valheeksi, johon syyllistyivät uutisoijat, 'kirkonmiehet,' poliitikot, tarkkailijavaltuuskunnat; valheeksi, joka heillä oli tarkoitus kertoa jo kauan ennenkuin vaali oli edes pidetty. Riippumatta mitä tapahtui tämän vaalin voidaan julistaa olleen kaikkea muuta kuin 'vapaa ja rehellinen.' Internationalistit halusivat tämän vaalin; YK halusi sen; USA halusi sen; Britannia halusi sen; EU halusi sen; OAU (Organisation of African Unity) halusi sen, WCC (World Council of Churches) halusi sen; Vatikaani halusi sen. Ja kaikki he halusivat ANC:n voittavan ja keinoja kaihtamatta he huolehtivat, että se toteutui.”⁴³

Se toteutui ja maailma riemuitsi. Mutta jos maailma olisi välittänyt panna merkille, niin oli niitä, joiden sydämet särkyivät ja joiden silmät täyttyivät kyynelistä. He tiesivät, että nyt ei ollut aika iloita.

Jumalan käsi ihmisten asioissa

Ei tule apua idästä, ei lännestä, ei vuorisesta erämaasta, vaan Jumala on se, joka tuomitsee: yhden hän alentaa, toisen ylentää. (Ps. 75:6,7).

Hän muuttaa ajat ja hetket, hän syöksee kuninkaat vallasta ja korottaa kuninkaat valtaan (Dan. 2:21).

Nelson Mandelan elämäntarina kuvaa niin hyvin kahden yllä olevan tekstin totuutta. Lapsuuden hämärästä Itä-Cape'n/Transkei'n aaltoilevilla kukkuloilla lain käyttöön, aktiiviseen osallistumiseen kommunistiseen vallankumoukseen, 27 vuoden vankeuteen, vapautumiseen vanhalla iällään tuosta elämästä telkien takana, maailmaa kiertävään salaliittovoimien ja sokaistujen joukkojen sankariin, korottamiseen maan korkeimpaan poliittiseen virkaan, Etelä-Afrikan presidentin virkaan. Todellakin, olisi vaikea *keksiä* hämmästyttävämpää tarinaa! Hänen tosi elämäntarinansa on taruakin ihmeellisempi, tarina noususta valtaan ja maailmanlaajaan maineeseen, jota miehuuteen kasvaessaan, hän ei koskaan olisi voinut kuvitella, ei villedimmässä unelmissaan. Tarina niin outo, niin täynnä yllätyksiä, niin ainutlaatuinen, että se uhmaa kaikkea logiikkaa, kaikkea järkevää selitystä ja täytyy yhdistää Jumalan käteen ihmisten asioissa.

Hänen tarinansa ei ole hyvä, mutta se on hämmästyttävä. Hänen valtaannousunsa ei tapahtunut ilman kauhistuttavaa veren vuodatusta, sanoinkuvaamatonta julmuutta ja lähes uskomatonta petosta ja vehkeilyä, mutta siitä huolimatta hänen virkaanastumisensa Etelä-Afrikan presidenttinä toukokuun 10. päivänä 1994 ei koskaan olisi toteutunut, ellei Jumala Kaikkivaltias olisi määrännyt sitä. Tällä en mitenkään halua sanoa, että Herra hyväksyisi ne kauhistuttavat tapahtumat, jotka tulivat esiin ja joiden kautta Mandela tuli valtaan ja todella tuomion päivä on tulossa, mutta on täysin varmaa, että kaikki asiat, jotka tapahtuvat tässä maailmassa, tapahtuvat Jumalan sääntämyksestä. ”Hän tekee, niinkuin hän tahtoo, taivaan joukoille ja maan asukkaille” (Dan.4:35); ja ”ne, jotka ovat, ovat Jumalan asettamat” (Room.13:1) olivatpa sitten hyviä tai pahoja, hyväntahtoisia tai tyranneja Hänen päämääriensä toteuttamiseksi (Jes.10:12).

Uskonnolliset johtajat ”siunaavat” Mandelan

Toukokuun 6. päivänä 1994 neljä päivää ennen virkaanastumistaan presidenttinä Mandela osallistui uskonnollisiin menoihin eräässä muslimimoskeijassa; toukokuun 7. päivänä hän osallistui uskonnollisiin menoihin juutalaisessa synagogassa;⁴⁴ ja sitten toukokuun 8. päivänä kaksi päivää ennen virkaanastumista hän oli kunniavieras SACC:n (South African Council of Churches) järjestämässä ”kiitospäivän kansallisessa jumalanpalveluksessa” FNB-stadionilla Johannesburgissa. Tärkeät uskonnolliset johtajat saattoivat hänet puhujanpaikalle. Tilaisuuden tarkoitus oli kiittää ”demokraattisen vapautuksen saavutuksesta Etelä-Afrikassa!” ja ilmaista kristillisen yhteisön sitoutumista Etelä-Afrikan muutokseen”!⁴⁵

Ällöttävän SACC:n kanssa liittoutuneilla uskonnollisilla johtajilla oli paljon juhlittavaa: heidän päämääränsä oli saavutettu. He olivat riemuissaan. He eivät voineet peittää iloaan. Vallankumous, jonka he olivat kastaneet ja siunanneet, oli ollut menestyksellinen. Se oli maksanut tuhansien hengen, mutta mitä väliä sillä oli? Vain sillä oli väliä, että he voittivat. Ja he olivat kokoontuneet juhlimaan.

Todelliset kristityt eivät kuitenkaan osallistuneet tähän ekumeeniseen Baabeliin. He eivät liittyneet rukoukseen näiden pahojen ihmisten kanssa.

Puhuessaan tilaisuudessa Mandela sanoi, että etelä-afrikkalaisten pitäisi unohtaa menneisyys, yhdistyä ja aloittaa uuden maan rakentaminen. Siitä lähtien etelä-afrikkalaiset tulisivat jatkuvasti kuulemaan tämän teeman, vaikka itseasiassa se oli ANC ja sen hännystelijät, jotka ensi kädessä olivat tuhonneet maan. Nyt, kun olivat vallassa, he vaativat kaikkia jälleenrakentamaan, mitä olivat tuhonneet! Mandela kiitti ”seurakuntia” (tarkoittaen tietysti instituutioita, jotka valkeallisesti kutsuivat itseään ”seurakunniksi” ja olivat tehneet niin paljon auttaen ANC:tä valtaan), kuten myös muslimien, hindujen ja juutalaisia johtajia roolista, joka heillä oli ollut ”kamppailussa” ”vapautuksen” puolesta!⁴⁶

Paikallisia ja kansainvälisiä uskonnollisia johtajia oli läsnä. Roomalaiskatolinen arkkipiispa, Denis Hurley, johti yleisön rukoilemaan anteeksiantamusta ja sovintoa ”sorrin ja syrjinnän pitkälle historialle” maassamme... ja niille, jotka olivat vastuussa apartheidin asettamisesta kaikkine julmine seurauksineen...”⁴⁷ Anglikaaninen arkkipiispa Desmond Tutu ym. suorittivat symbolisen ”sovituksen” puisella ristillä. Tutu sanoi: ”Olemme selviytyneet riidan ja kuoleman historiasta etsimään elämän ja terveyden tulevaisuutta. Me olemme sateenkaaren kansa, olemme kaikki vapaita, mustat ja valkoiset yhdessä, olemme vapaita.”⁴⁸

Mikään ei olisi voinut olla kauempana totuudesta.

Mandelan virkaanastuminen Etelä-Afrikan presidenttinä

Virkaanastujaispäivä toukokuun 10. päivä 1994: Etelä-Afrikka ei ollut ennen nähnyt moista spektaakkelia. Se muistutti enemmän kruunajaisia kuin virkaanastujaisia. Tuhansien edessä – heidän joukossaan kuninkaallisia, presidenttejä, varapresidenttejä, diktaattoreita, tyranneja ja terroristijohtajia – ja miljoonien TV-katsojien katsellessa ympäri maailman Nelson Mandela asetettiin virkaan Etelä-Afrikan presidenttinä. Hän päätti puheensa sanoilla: ”Jumala siunatkoon Afrikkaa”; mutta mitä jumalaa hän tarkoitti? Varmasti ei todellista elävää Jumalaa, Raamatun Jumalaa, sillä hän oli vieras todelliselle Jumalalle. Hänen vannottuaan presidentinvalan seurasivat hindu-papin, juutalaisen rabbin, islamilaisen sheikin ja anglikaanisen arkkipiispa Desmond Tutu'n rukoukset ja litaniat.⁴⁹ Yksikään näistä miehistä ei tuntenut tosi Jumalaa. Tämä uskonnollinen synkretismi oli kauhistus Herralle. Maailman johtajat olivat tulleet juhlimaan Etelä-Afrikan astumista Maailman Järjestykseen. Ja mikä pahain seurakunta se olikaan! Monien muiden joukossa siellä oli arkkisosialisti Hillary Clinton, USA:n presidentti Bill Clinton'in vaimo yhdessä USA:n varapresidentti Al Gore'n kanssa; siellä oli presidentti Robert Mugabe naapurimaa Zimbabwesta, marxistinen diktaattori, jolla on tuhansien veri käsissään; siellä oli PLO:n, tuon inhottavan terroristijärjestyksen, johtaja Jasser Arafat hymyillen ja puhuen Mandelasta ”veljenään”; siellä oli Angolan marxistinen presidentti dos Santos; YK:n pääsihteeri Boutros Boutros-Ghali; USA:n senaattori Ted Kennedy, USA:n vasemmistolainen uskonnollinen johtaja Jesse Jackson; ja siellä oli Kuuban marxistinen diktaattori Fidel Castro, mies, jonka joukot olivat osallistuneet veriseen ja

pitkään taisteluun Etelä-Afrikan joukkoja vastaan, kun Kuuba oli tehnyt voitavansa edistääkseen marxistien asiaa eteläisessä Afrikassa, mies, jolla oli satojen etelä-afrikkalaisten sotilaiden veri käsissään. ”Tervetuloa Etelä-Afrikkaan,” sanoi silloinen varapresidentti F. W. de Klerk, puristaen lämpimästi Castron kättä!⁵⁰ Castrolla oli syytä olla tyytyväinen: Lopultakin Etelä-Afrikka oli antautunut joukoille, joita Kuuba oli niin kauan avustanut, ei siksi, että olisi tullut lyödyksi taistelukentällä, vaan kavalluksen kautta. Siinä hän oli, yksi Etelä-Afrikan arkkivihollisista, puristamassa de Klerk'in kättä Etelä-Afrikan maaperällä.

Se oli juhlapäivä kaikkialla maailmassa, sillä Etelä-Afrikka oli valloitettu. Kommunisti oli vallassa ja maan suunnattomat varat olivat saatavana internationalistisille voimille ja yksi viimeisistä palapelin paloista oli nyt paikallaan. Pala palalta maailmankartta oli muotoutumassa kulissien takaisten jesuiittojen/illuminaatin voimien suunnitelmien mukaan. Uusi dominopalikka oli kaatunut, hyvin tärkeä sellainen.

Koskaan ennen ei maailma ollut yhdistynyt yhden asian ympärillä – Etelä-Afrikan vajoamisen kommunismiin – niinkuin se yhdistyi tämän asian ympärillä. Sen erilaiset ihmiset olivat nyt marxistisen hallinnon alla ja maa itse niiden voimakkaiden isäntien orjuudessa, jotka olivat orkestroineet sen kaatumisen.

Ja toukokuun 10. päivän 1994 takana ulottuen menneisiin vuosiin oli veren ja kyynelten virta, jota mitkään tuon päivän juhlimiset eivät voineet koskaan kuivata.

Myytin kasvu Mandelan presidenttikaudella

Toinen kokonainen artikkeli, tai jopa kirja, voitaisiin kirjoittaa Mandelan kaudesta Etelä-Afrikan presidenttinä ja sitten hänen osa-aikaeläkeläisyydestään sen jälkeen. Tänä aikana median luoma Mandela-myytti kasvoi ja kasvoi, kunnes monien miljoonien etelä-afrikkalaisten silmissä, ihonväristä ja poliittisesta vakaumuksesta riippumatta, hän oli melkein jumalainen ”kansakunnan isä.”

He erottivat miehen poliittiseksi terroristijärjestöksi muuttuneesta puolueesta, joka oli ollut hänen elämänsä, eivätkä yhdistäneet hirmutekoja, korruptiota ja muita ANC:n vääryyksiä häneen. Maan liukuessa vuodesta toiseen alaspäin ANC:n/kommunistien huonossa hallinnossa rikosten täyttämäksi, romahtavaksi kolmannen maailman sotkuksi Mandela kohosi korkeammalle ja korkeammalle kansan arvostuksessa ja ihailussa. Ei siksi, että hän presidenttinä olisi tehnyt jotakin positiivista, vaan pelkästään johtuen massamedian voimasta ylläpitää ja vahvistaa myyttiä, joka oli luotu hänen vankilavuosinaan.

Kirjoitin eräässä artikkelissa vuonna 2005: ”Vuonna 2004 SABC (Etelä-afrikkalainen radioyhtiö) lähetti – ja sitten veti – ohjelman nimeltä 'Suurimmat Etelä-afrikkalaiset.' Se oli ohjelma, jossa katselijoita pyydettiin äänestämään 100 kaikkien aikojen suurinta etelä-afrikkalaista. Kaikki ihmiset innostuivat. Ehdotuksia sateli. Kuten oli ennustettavissa ottaen huomioon, että SABC on ANC:n hallituksen ääni, Nelson Mandela julistettiin kaikkien aikojen suurimmaksi etelä-afrikkalaiseksi.... Mutta mikä se tarkalleen ottaen on, joka tekee Mandelasta suuren? Ei mikään. Ei yhtään mikään. Liehrittelevä media kuvailee häntä suurimpana etelä-afrikkalaisena, todellakin suurimpana afrikkalaisena koskaan, mutta miksi? Hän ei ole tehnyt mitään niistä asioista, jotka tekevät miehestä suuren. Hän ei osoita 'luonteen rehellisyyttä,' hän ei ole 'jalomielinen (magnanimous)' tai 'jalo (noble)' [sanakirjan määritelmä sanalle 'great']. Hän auttoi perustamaan terroristisen ANC:n aseellisen siiven. Hän sai oikeudenmukaisesti elinkautisen vankeustuomion äärimmäisen vakavista rikoksista. Hänet vapautettiin 27 vuotta myöhemmin ja hän jatkoi tullen Etelä-Afrikan ensimmäiseksi mustaksi (ja ensimmäiseksi kommunistiseksi) presidentiksi. Hän ei luonut sovinnossa elävää kansakuntaa. Hän ei parantanut mustien ja valkoisten välisiä repeämiä. Hän antoi monia hyvin rasistisia valkoisten vastaisia lausuntoja. Hän kannatti innokkaasti maailman pahimpia rikollisia, roistoja, diktaattoreita ja marxistisia mielipuoolia. Hänen palvojansa eivät näe sitä; todellisuudessa 'keisarilla ei ole vaatteita!' Vaikka ohittaisimme hänen henkilökohtaisen luonteensa jne. ja katsoisimme vain hänen saavutuksiaan, hän ei ole 'merkittävä suoritusten ja saavutusten kohdalla, jotka osoittaisivat merkittävää erinomaisuutta jossakin tärkeässä työssä' [sanakirjamääritelmä sanalle 'great, suuri']. Hän ei saavuttanut mitään, jolla olisi jotakin kestävää

arvoa, mitään erinomaisuutta. Hän on pelkästään maailmanlaajuisen mediamainonnan luomus. 'Mandela-magiikka' on todella Mandela-myytti. Mies on todellinen, mutta hänen oletettu suuruutensa ei. Sitä ei ole olemassa.”⁵¹

Ja silti idolatria jatkui. Valtavia Mandelan patsaita pystytettiin julkisille paikoille, ei vain Etelä-Afrikassa, vaan myös muualla maailmassa. Ne muistuttavat kammottavasti Stalinin ym. kommunistidiktattorien patsaita, joita pystytettiin Neuvostoliitossa ja muualla. Ja silti maailma, joka tuomitsi nuo epäjumalat, kasasi ylistystä Mandela-epäjumalien päälle. Myös hänen jättiläismäisiä kasvokuviaan ilmestyi tauluihin, joita asetettiin julkisille aukioille ym. paikoille saaden ohikulkijat näyttämään kääpiöiltä ja antaen hänestä elämää suuremman vaikutelman, kuin jonkinlainen jumaluus.

Hän ei tehnyt yhtään mitään ansaitakseen globaalin lähes jumalallistamisensa. Hänen presidenttikaudellaan julmat kidutukset, murhat ja tuhansien mustien ja valkoisten etelä-afrikkalaisten raiskaukset lisääntyivät valtavasti eikä hän tehnyt mitään sen lopettamiseksi. Etelä-Afrikasta tuli rikollisten paratiisi, kun tuhansia julmia murhia ja raiskauksia tapahtui joka ainut vuosi ja taaskaan hän ei tehnyt mitään sen lopettamiseksi.

Seuraavassa ovat selkeät, kylmät faktat Mandelan presidenttikaudelta (kursiivit lisätty):

“Valkoisen kansallisen puolueen 46-vuotisen *apartheid*-hallinnon aikana mellakoitsijat, terroristit, poliisi ja armeija tappoivat yli 18 000 ihmistä kaikilla puolilla mukaan lukien terroristit, siviiliuhrit, kaatuneet sotilaat ja poliisit. Kaikkiaan 18 000 uhria 46-vuotisen konfliktin aikana. Kuitenkin rauhan aikana Nelson Mandela alaisuudessa keskimäärin 25 000 ihmistä murhattiin *joka vuosi*. Mandelan neljänä ensimmäisenä presidenttivuotena Etelä-Afrikan valuutta (Rand) menetti 80% arvostaan, yli 2.8 miljoonaa työpäivää menetettiin lakoissa ja kansallinen velka tuplaantui. Silti juhliakseen syntymäpäiviään Mandela säännöllisesti avasi vankilan ovet ja vapautti monia rikollisia, mukaanlukien aseistettuja ryöstäjiä, murhaajia ja raiskaajia, joista muutamat murhasivat ja raiskasivat jo 24 tunnin sisällä vapautumisestaan. Yli 100 000 ihmistä murhattiin Mandelan presidenttikaudella.

1970-luvulla, vaikka oli terrorismia, mellakoita ja rajasota kuubalaisia vastaan Angolassa, Etelä-Afrikan randi oli vahvempi kuin USA:n dollari. Kuitenkin vuosia kestäneiden USA:n pakotteiden jälkeen Etelä-Afrikan randi oli vajonnut kurssiin R2/\$. Nelson Mandelan kaudella jopa ilman sotaa, ilman pakotteita, ilman mellakoita, ilman asevelvollisuutta ja massiivisella kansainvälisellä avulla ja sijoituksilla randi silti vajosi kurssiin R8/\$ ja jopa R10/\$, sitten R12/\$ ja joksikin ajaksi jopa R14/\$.”⁵²

Lisäksi Mandela ”oli Etelä-Afrikassa priimusmoottori (prime mover) abortin laillistamisessa, pornografiassa, pelaamisessa, homoseksuaalisuudessa ja seksikasvatuksen tuomisessa julkisiin kouluihin. Koska Nelson Mandela ajoi läpi abortin laillistamisen eikä sallinut edes ANC:n edustajien äänestää omantunnon mukaan ja allekirjoitti sen laiksi helmikuun 1. päivänä 1997, niin yli miljoona etelä-afrikkalaista vauvaa on surmattu abortin kautta virallisesti, laillisesti ja veronmaksajien rahoilla.”⁵³

Mandelan ANC ja Etelä-Afrikan kommunistinen puolue alkoivat ”muuttaa sellaista, joka kerran oli ylivoimaisesti Afrikan vaurain valtio (ja se, jonne mustat afrikkalaiset pakenivat punaista/mustaa sortoa huolimatta silloin vallinneesta Etelä-Afrikan apartheid-systeemistä) korruptoituneeksi hirmuvallaksi, jossa: toisinajattelijat murskataan; hallituksen huippuvirkailijat ryöstävät valtion varat; on pilviä hipova työttömyys; on kasvava köyhyys ja kodittomuus; on maailman korkeimmat tilastot murhissa, raiskauksissa, ryöstöissä, kidnappauksissa, autovarkauksissa; on maailman korkeimmat HIV/AIDS -tilastot.”⁵⁴

Nämä faktat ovat Nelson Mandelan presidenttikauden *todellinen* perintö!

Kuitenkin tästä kaikesta huolimatta, kun hän vanheni ja omaksui ystävällisen vanhan miehen esiintymisen ja kiitos valtavalle median totuuden vääristämislle, hänen yhteytensä ANC:hen, kommunistiseen puolueeseen ja MK:hon unohtui täysin niiltä, jotka tiesivät nämä asiat. Miljoonilla ei tietenkään ollut mitään käsitystä, mikä hän oli ollut ennen vuotta 1994 eikä edes miksi hänet ensisijaisesti oli vangittu. Sellainen on massamedian valta pitää ihmiset tietämättöminä ja uudelleen

kirjoittaa historiaa.

Hänen viimeiset päivänsä: Vähitellen käytännössä jumalaksi

Kun hänet 94 vuoden iässä vakavasti sairaana otettiin sairaalaan vuoden 2013 puolivälissä, niin jumalallistamisen prosessi jatkui ja itseasiassa siirtyi vieläkin isommalle vaihteelle. Sairaalan ovien ulkopuolella, hänen Johannesburgin kotinsa ulkopuolella ja hänen Itä-Cape'n maaseutukotinsa ulkopuolella osanottajien virrat tulivat ”osoittamaan kunniaa” (alati liehittävän SABC:n sanoin, joka pälätti haltioituneesti puoliuskonnollisin äänensävyin massojen ”ihailusta” häntä kohtaan). Osanottajat puhuivat hänestä ja lähettivät viestejä, jotka monesti olivat suorastaan palvovia. Eräs henkilö lähetti viestin, jossa sanottiin: ”Hän vastustaa jopa kuolemaa.” Toinen sanoi: ”Hän on minulle kuin Jeesus... Mandela ei koskaan ryhtynyt kostamaan niille, jotka vainosivat häntä, vaan sanoi: 'yhdistykäämme.’” Tällaisen pelkän ihmisen palvovan ihailun pitäisi täyttää kaikki todelliset uskovat säälillä kadotettuja joukkoja kohtaan, jotka ovat ”kuin lampaat ilman paimenta” (Mt. 9:36). Hyljäten todellisen Messiaan Herran Jeesuksen Kristuksen vapahtajan nälässään he tarttuivat tähän mieheen. ”Vapautuksen teologian” perkeleellinen oppi (uskonnollinen kommunismi) oli tehnyt häijyn työnsä kyllästäen lähes kaikki uskonnolliset instituutiot, edistäen pirullista väärää ”evankeliumia” maallisesta pelastuksesta maallisesta sorrosta kunniakkaan oikean evankeliumin sijaan pelastuksesta synnistä ja Saatanan orjuudesta. Massat halusivat paratiisia maan päällä, ei taivaassa; ja heidän mieliinsä Mandela, heidän Messiaansa, yritti luoda sen heille. Ja nämä köyhät, kadotetut, petetyt ihmiset eivät osanneet kuvitella maailmaa ilman häntä. Sellaista turhuutta on toivonsa asettaminen pelkästään ihmiseen.

Päivä päivältä ja viikko viikolta hänen maatessaan sairaalassa hysteria kasvoi. Mandela ja hänen terveytensä hallitsivat uutisotsikoita ympäri maailman. Jokainen vähäinen parantumisen hänen terveydessään, tai jokainen takaisku, raportoitiin eteenpäin ikäänkuin olisimme todistaneet puolijumalan poismenoa. Maailmassa, joka epätoivoisesti haluaa sankareita ja pelastajia, myytti Nelson Mandelasta oli alkanut elää omaa elämäänsä. Se oli myytti, jonka media oli luonut ja jota se oli aivan liian innokas jatkamaan. Ja itkevät ”ihmislampaat (sheeple)” kokoontuivat sadoittain joka päivä laskemaan seppeleitä, lausumaan rukouksia ja toivomaan ihmettä, että 94-vuotias vanha mies jotenkin ihmeellisesti toipuisi ja johtaisi maata, tai ainakin leijuisi hyväntahtoisesti sen yllä, kuin jokin kreikkalainen jumala Olympus-vuorella. Paitsi, että Mandelalla oli henkilökohtainen tragedia edessään, iankaikkisuus ilman Kristusta, niin suurempi tragedia oli massojen hengellinen sokeus, kun ne niin epätoivoisesti halusivat pelastajaa.

Uskonnollinen pohjavire oli selvästi nähtävissä uutisoinnissakin. ”Sairaala [jossa Mandelaa hoidettiin] on lisääntyvästi pyhiinvaelluspaikka,” eräs lehti kirjoitti. ”Kynttilät palavat yöllä sairaalan edessä. Ihmiset rukoilevat. Päivän aikana siellä on paljon laulua, varsinkin vanhoja ANC:n hymnejä.”⁵⁵ Kun päivät kuluivat ja hän pysyi sairaalassa kuoleman porteilla, joukot jatkoivat rukoilemista, tanssimista ja laulamista laulaen usein Mandelan itsensä suoraa ylistystä. He kerjäsivät jumaliaan säästämään hänen henkensä. Yksi heistä oli ANC:n pääsihteeri Gwede Mantashe, joka sanoi, että Aabraham kuoli 195 vuoden iässä ja hän toivoi yhtä pitkää elämää Mandelalle! ”Tiedämme, ettemme elä ikuisesti, mutta me pyydämme Jumalaa säästämään häntä paljon kauemmin,” hän sanoi.⁵⁶ Itseasiassa Aabraham oli kuollessaan 175-vuotias, eikä 195 (1.Moos. 25:7), mutta ANC:n jumala ei tietenkään ole Raamatun kaikkivoiva Jumala. Liehittelyä Mandelan pään päälle edelleen kasasi ANC:n naispuheenjohtaja Baleka Mbete, joka sanoi: ”Haluamme, että hän jää olemaan kanssamme ikuisesti. Hän on Etelä-Afrikan ja maailman ihmisten yhdistäjä” ja ”kiitämme Jumalaa Mandelasta.”⁵⁷

Kun viikot kuluivat ja kirjeitä, lahjoja, lippuja, julisteita, kortteja, ilmapalloja, kukkia, teddykarhuja ja taidetta kasaantui tasaisesti sairaalan ulkopuolelle, niin sanomalehdet alkoivat viitata paikkaan ”pyhäkkönä.”⁵⁸ Ja sitä se todella olikin. Mandela-kulttia luotiin silmiemme edessä. Lauluryhmiä ”seurakunnista” kokoontui pyhäkölle laulamaan virsiä. Katukauppiat pyhäkön lähellä myivät kaikkea ruuasta ja valokuvista Mandela-kauppatavaraan. Kymmenittäin toimittajia leiriytyi sairaalan ulkopuolella.

Todellakin, Nelson Mandela oltiin tekemässä puolijumalaksi maailman silmien edessä.

Hänen kuolemansa: Ihmisen tekeminen jumalaksi

Kun Mandela kuoli joulukuussa 2013, hänen ANC:nsa meni ylikierroksille muuttaakseen miehen messiaaksi, itseasiassa jumalaksi. Maailma ei ollut koskaan saanut todistaa mitään sen kaltaista. Yhdetkään koskaan pidetyt hautajaiset eivät ole olleet sellainen nähtävyys. Hallitus julisti 10 päivän suruajan ja maailma, kuten odottaa saattoi, hyppäsi kyytiin. Palvonta, joka tapahtui tuona aikana, oli niin suurta, että se etelä-afrikkalaisista tosi kristityistä oli täysin kuvottavaa. Se oli melkein kestänytöntä. Ensiksikin hallitus julisti hänen kuolemansa jälkeisen päivän ”rukouksen ja pohdinnan päiväksi.” Näin tehtiin miehen vuoksi, joka, se muistettakoon, omien sanojensa mukaan ei ollut edes erityisen uskonnollinen, saati sitten kristitty. Hän ei ollut edes varma, oliko olemassa kuolemanjälkeistä elämää sanoen erään kerran: ”Jos on olemassa toinen elämä tämän fyysisen maailman tuolla puolella...”⁵⁹ Mutta näihin aikoihin niin monet miljoonat uskonnolliset ihmiset olivat käytännössä jumalallistaneet hänet.

Seuraavaksi oli virallinen muistotilaisuus joulukuun 10. päivänä, joka pidettiin valtavalla FNB-stadionilla Johannesburgissa. Maailman johtajat lensivät sinne – maaplaneetan kerma: entisiä verenhimoisia terroristeja, nyt vallassa omissa maissaan; diktaattoreita, massamurhaajia. Kaikki ylistivät häntä. Koska on totta, että samanhöyheniset linnut kokoontuvat yhteen, niin ihminen tunnetaan siitä, kenen kanssa hän pitää yhteyttä ja niistä, jotka kiittävät häntä. Se kertoo kylliksi siitä, millainen mies Mandela todella oli.

Seuraavaksi Mandelan ruumis lepäsi muutaman päivän Pretorian Union-rakennuksessa, jossa kymmenet tuhannet tulivat katsomaan hänen jäännöksiään.

Vihdoin joulukuun 15. päivänä hänet haudattiin kaikilla valtiollisten hautajaisten komeudella ja seremonioilla hänen esi-isiensä kotipaikkaan Qunu'un Itä-Cape'n maakunnassa. Koko tämän ajanjakson läpi Etelä-Afrikan mediassa oli kaikenkattava uutisointi, joka aiheutti kirjaimellisen pimennyksen kaikkiin muihin uutisiin. Oli ikäänkuin maailma olisi pysähtynyt; ikäänkuin mitään muuta ei tapahtuisi missään maailmassa. Mandelan tarinaa lähetettiin jatkuvasti, joka ainut päivä, koko päivän (ja yön). Uutistenlukijat pukeutuivat mustiin. Uutisten otsikot oli painettu mustalla. Mandela oli jokaisen sanomalehden ainoa aihe olipa kysymyksessä etusivu, sisäsivut, liikesivut, urheilusivut. Jos sotia käytiin muualla, jos *mitä tahansa* tapahtui muualla, niin etelä-afrikkalaiset eivät tienneet siitä, elleivät nähneet jotakin internetissä. Se oli massiivinen, orkestroitu, täysin häpeämätön, avoimesti palvova ihmisen ihannoiti (openly idolatrous glorification of the man). Hän itseasiassa lakkasi olemasta pelkkä ihminen ja tuli Kristus-hahmoksi, messiaaksi, jumalaksi.

Tämä oli ilmeistä kunnianosoituksissa, joita virtasi sisään. Eräässä Mandelan Johannesburgin kodin ulkopuolelle asetetussa kortissa luki: ”Hän tulee hallitsemaan maailmankaikkeutta Jumalan kanssa. Hän tulee ehdottomasti lepäämään rauhassa, koska hän on rauha.”⁶⁰ Tämä henkilö todella näki Mandelan messiaana, sillä vain Herra Jeesus Kristus hallitsee maailmankaikkeutta Isäjumalan kanssa ja vain Kristus on rauhan ruhtinas ja rauha itse.

Eräs nainen, Julia Denny-Dimitriou, avustava anglikaaninen papitar (kuten häntä pitäisi kutsua) Etelä-Afrikan Hilton'issa kirjoitti hänestä seuraavasti: ”Kuinka minä voin yhtenä etuoikeutetuista maaplaneetan omistajista elää sitoutumisen vähäosaisiin ja riistettyihin? Katsokaa Mandelaa. Mitä merkitsee elää uskottavaa elämää? Katsokaa Mandelaa. Kuinka minä toimin omantunnon kanssa? Katsokaa Mandelaa. Jos hän voi tehdä sen, niin minäkin voin ja niin voimme me. Ei ihme, että häntä on verrattu Jeesukseen Kristukseen; hän on varmasti yhtä hyvin tunnettu.... en voi kuvitella tätä maata ilman Madibaa. Hän symbolisoi tämän kansan kaikkia konflikteja, kamppailuja, toiveita, unelmia ja henkilökohtaisia sydänsuruja, yhteisiä ja yksilökohtaisia. Hän edustaa ei vain kaikkea, mikä on parasta ympärillämme ja meissä, vaan myös kaikkia luonnollisia puutteitamme. Hänen lähdettyään mitä minä teen ilman häntä? Mitä me teemme ilman häntä?”⁶¹ Tämä typerä nainen kirjoitti hänestä ikäänkuin hän olisi Kristus Messias, maailman Toivo. Kaikissa elämän vaikeuksissa kristityt katsovat Herraan Jeesukseen Kristukseen (Hepr. 12:2: ”*silmät luotuina uskon alkajaan ja täyttäjään, Jeesukseen....*”), mutta tämä nainen, hengellisesti sokeiden sokea johtaja, katsoi Mandelaa. Hän valitti Mandelan poismenoa yhtenä, joka odotti häneltä

tarkoitusta, itse elämän päämäärää.

Tosi kristityillä on uutisia tälle naiselle. Mitä tulee siihen, mitä aiomme tehdä ilman häntä, niin tässä on vastauksemme: täsmälleen samaa, mitä teimme ennenkuin koskaan kuulimme hänen nimensä; täsmälleen samaa, mitä me teimme, kun hän istui vankilassa, jonne hän kuuluikin; ja täsmälleen samaa, mitä teimme hänen vapautumisensa ja kuolemansa välillä. Me palvelemme todellista Jumalan Kristusta, pyhää, viatonta, tahratonta Herraa Jeesusta Kristusta. Mandela *ei koskaan* ollut meidän ikonimme, sankarimme, Messiaamme, eikä koskaan tule olemaan. Mitä tulee siihen, että hän olisi yhtä tunnettu, kuin Kristus, no niin, hän voi olla yhtä tunnettu kuin *hänen* ”kristuksensa,” sillä *hänen* ”kristuksensa” on väärä kristus; *hänen* ”kristuksensa” on se ”toinen,” josta Raamattu varoittaa (2.Kor. 11:4); ja sellaisia vääriä ”kristuksia” on maailmassa paljon. Hän saarnaa yhtä sellaista aina, kun seisoo saarnapöytänsä suoraan loukatun Jumalan Sanaa. Mutta hänen korvikekristuksensa, hänen epäjumalansa, hänen rakas Mandelansa, on nyt kohdannut Jumalan tosi Kristuksen, kaikkietävän, kaikkivoivan Kristuksen ja hän on kuullut hänelle langetetun tuomion. Ja se ei ole, mitä tämä nainen luulee.

Mandelan kuolemaa seuranneina päivinä rienaaminen jatkui ympäri maan. Miljoonat etelä-afrikkalaiset itseasiassa *veisasivat virsiä* Mandelan kunniaksi kirkkorakennuksissa, moskeijoissa, temppeleissä, synagoogissa ja muuallakin. Voisin esittää lukemattomia esimerkkejä rienauksista, joita lausuiivat jopa ns. ”pastorit” puhuessaan hänestä käytännössä tasavertaisena itse Kristuksen kanssa. Vusi Dube, karismaattisen megaseurakunnan (Durban Christian Centre) pastori, sanoi: ”Seurakuntana Mandela on opettanut meille paljon. Mutta tärkein asia, jonka hän opetti meille, on anteeksiantamus, joka ei ole helppoa meille kristityille. Nelson Mandela eli anteeksiantamuksen.”⁶² Kuvittele sitä – mies, joka väittää olevansa kristitty pastori itseasiassa sanoo, että tarvittiin Mandelan kaltainen mies opettamaan kristityille anteeksiantamuksen merkitystä! Sillä ei väliä, että koko Raamattu, jota hän tunnustaa saarnaavansa ja opettavansa, on täynnä oppia anteeksiantamuksesta – ei, pyhät Kirjoitukset, itse Herra Jeesus Kirjoitusten kautta, eivät voineet opettaa tätä kristityille; heidän oli muka odotettava Nelson Mandelaa opettamaan sitä heille! Mitä rienausta. Mitkä sudet lammasten vaatteissa miehittivätään maan saarnatuolit. Väärät ”seurakunnat” lisääntyivät, väärät ”pastorit” saarnasivat, väärät ”kristityt” ylistivät – eivät Kristusta, vaan Nelson Mandelaa.

Kapkaupungissa Pyhän Yrjön kirkon anglikaaninen rovasti Michael Weeder sanoi: ”Kuoltuaan hän elää uudelleen ja uudelleen. Hän ylösnousee jokaisessa ystävällisessä teossa.”⁶³ Suoltaessaan tällaista rienausta tämä hengellisesti sokea mies teki pilkkaa todellisesta ruumiillisesta Kristuksen ylösnousemuksesta käyttäen klassista ”vapautuksen teologian” taktiikkaa opettaa harhaoppia, että *Mandelan ”ylösnousemus”* tapahtuu joka kerran, kun joku tekee ystävällisen teon!

Ja lopuksi (vaikka niin monia samankaltaisia lausuntoja voitaisiin esittää), Zwelinzima Vavi, Cosatu'n, jättimäisen etelä-afrikkalaisen ammattiliittojärjestön keskeyttänyt pääsihteeri, viittasi Mandelaan ”*yliluonnollisena ihmisenä.*”⁶⁴ Kyllä, Nelson Mandela, sekä elinaikanaan, että vielä enemmän kuoltuaan, oli nostettu (ja tulee olemaan nostettu) ihmiskunnan yläpuolelle, muutettu jumalaksi.

Totisesti, tämän maailman synnit ovat löyhkä Herralle ja maailma huutaa tuomiota. Se on tulossa, siitä voimme olla varmat. Ja se ansaitsee kaiken, mitä on tulossa sen päälle kaikista sen synneistä, joihin se on lisännyt syntisen ihmisolennon Nelson Mandelan jumalallistamisen rienauksen. Miljoonat palvovat Mandelaa. Silti sama maailma, joka jumalallistaa terroristin, vihaa Herraa Jeesusta Kristusta – pyhää, viatonta, tahratonta. Maailma niittää, mitä on kylvänyt.

Johtopäätös

Kesäkuussa 2013 Etelä-Afrikan presidentti Jacob Zuma, harras Mandelan opetuslapsi, sanoi sanoi jotakin, joka jokaisen sinisilmäisen liberaalin, joka on langennut median luomaan Mandelamyyttiin, pitäisi ottaa vakavasti – mutta valitettavasti eivät ota. Hän sanoi: ”Ihmisten ei pitäisi luoda omaa pinnallista kuvaansa Madibasta [Mandelan heimo-nimi]. Heidän täytyy rakastaa Madibaa pää-vapaaehtoista uhmakampanjassa (Defiance Campaign), Madibaa MK:n (*Umkhonto we Sizwe* = *Kansan Keihäs*) pääkomentajaa, Madibaa vallankumouksellista, Madibaa elinkautisvankia. Me

emme saa keskittyä vain Madibaan, ensimmäiseen presidenttiin...”⁶⁵ Toisin sanoen hän sanoi, että jos he halusivat rakastaa häntä, heidän täytyy rakastaa hänessä kaikkea. Heidän täytyy rakastaa häntä ei vain vanhuspresidenttinä, vaan heidän täytyy rakastaa sitä miestä, joka hän oli ennen presidentiksi tuloaan: ANC:n verenhimoisen terroristi-”armeijan,” MK:n, johtaja; kommunistien inspiroima vallankumouksellinen ja elinikäinen jäsen järjestössä, joka suoritti hirvittäviä terroritekoja ”vapautuksen” nimissä. Zuma oli oikeassa, sillä Mandela ei koskaan muuttunut. Nämä olivat ne asiat, joille hän pysyi sitoutuneena koko elämänsä eivätkä liberaalit massat voi poimia ja valita sitä, mitä haluavat rakastaa hänessä. Jos he haluaisivat rakastaa häntä, heidän täytyy olla rehellisiä ja rakastaa hänessä kaikkea. Mutta ei – he katsovat paremmaksi valkopestä pois hänen elämänsä pahanhajuiset puolet. Tosiasiat ovat kuitenkin itsepäisiä ja ne, joita mediamyytti ei saanut valtaansa, eivät rakastaneet Mandelaa, toisin kuin liehittelevät massat, jotka puhuivat hänestä puoliuskonnollisin äänensävyin, ikäänkuin hän olisi jonkinlainen messias, pelastaja ja puolijumala. Hän oli pelkkä ihminen, syntinen ihminen, joka oli sitoutunut hirviömäiseen ideologiaan.

Nelson Mandela -kultin tragedia on niin paljon suurempi, kuin tragedia hänelle henkilökohtaisesti, sillä hän kuoli ilman Kristusta vieraana Jumalan armon evankeliumille. Se on tragedia maailmalle, joka rämpiä moraalisisessa relativismissa, joka on hyljännyt Jumalan Sanan, Raamatun ja sen yhden ja ainoan Vapahtajan, Herran Jeesuksen Kristuksen, joka on niin ihanasti ilmoitettu siinä; maailmalle, joka on niin täydellisessä hämmingissä, ettei se osaa erottaa hyvää pahasta, valoa pimeästä; maailmalle, joka tekee sankareita syntisistä ihmisistä ja kääntää selkensä Kristukselle, sille yhdelle, jolla ei ollut lainkaan syntiä.

Kun Vladimir Lenin kuoli, niin huolimatta uskonnon vihastaan ja sodastaan Jumalaa vastaan, hänen kommunistisilta kannattajiltaan ei mennyt kauan muuttaa hänet eräänlaiseksi jumalaksi. Hänet *balsamoitiin* ja *pyhäkkö* rakennettiin hänen hautansa ylle Punaisella Torilla Moskovassa, jonne *pyhiinvaeltajat* kokoontuivat ja jonottivat tuntikausia tuijottamaan hänen ruumistaan. Jopa vuosia hänen kuolemansa jälkeen iskulauseita oli nähtävänä kaduilla: *Lenin elää!* Huomaa sen kaiken uskonnollinen luonne: *balsamointi, pyhäkkö, pyhiinvaeltajat, Lenin elää!* Pohjimmiltaan neuvostokommunistien sydämet kaipasivat jotakin täyttämään se hengellinen tyhjiö, jonka kommunistinen ideologia oli luonut. He olivat hyljänneet sekä oikean Kristinuskon että väärän ”kristinuskon” ja Lenin tuli heidän korvikevapahtajakseen.

Sekulaarissa humanistisessa maailmassa ihmisillä on pelastajan nälkä. He kaipaavat saada täyttää hengellisen tyhjyyden elämässään. Heillä ei kuitenkaan ole mitään halua kääntyä Kristuksen puoleen, sillä he rakastavat syntiään liian paljon. Niinpä he pystyttävät korvikevapahtajan ja miljoonille se on Nelson Mandela. Pyhäkkö luotiin ja pyhiinvaeltajat kokoontuivat sinne ja tulevat jatkuvasti kokoontumaan ja maailmalle on kerrottu, että Mandela elää edelleen ja todella elää ikuisesti jumaloivien opetuslastensa sydämissä sekä ”opetustensa” ja filosofiansa ja ideologiansa kautta.

”Kehuessaan viisaita olevansa he ovat tyhmiksi tulleet ja ovat katoamattoman Jumalan kirkkauden muuttaneet katoavaisen ihmisen ... kuvan kaltaiseksi...ja palvelleet luotua enemmän kuin Luoja, joka on ylistetty iankaikkisesti” (Room. 1:22,23,25).

Joulukuussa 2013

Shaun Willcock on evankeliumin palvelija. Hän johtaa palvelutyötä Bible Based Ministries. For other articles (which may be downloaded and printed), and details about his books, audio messages, pamphlets, etc., please visit the Bible Based Ministries website; or write to the address below. If you would like to be on Bible Based Ministries’ email list, to receive all future articles, please send your details.

VIITTEET:

1. *The New American*, 3 July 2013. Article: “‘Saint’ Mandela? Not So Fast!” www.thenewamerican.com.
2. “*Holy War*” *Against South Africa*, by Shaun Willcock. Bible Based Ministries, Third Edition 2011. www.biblebasedministries.co.uk.

3. *Revolution or Reconciliation?* by Rachel Tingle, pgs. 198,199. Christian Studies Centre, London, 1992.
4. *Gold in the Furnace: South Africa on Trial*, by George E. Smock, pg. 76. Huntington House, Inc., Shreveport, Louisiana, 1987.
5. *Gold in the Furnace: South Africa on Trial*, pg. 76; and *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 168, October/November 1993. Aida Parker Newsletter, Johannesburg, South Africa.
6. *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 168, October/November 1993.
7. *Making Idols of Modern Men and Myths*, by Peter Hammond, 2 July 2013. Frontline Fellowship, Cape Town, South Africa. www.frontline.org.za.
8. *Gold in the Furnace: South Africa on Trial*, pgs. 76,77; *Revolution or Reconciliation?* pg.200; and *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 168, October/November 1993.
9. *The McAlvany Intelligence Advisor*; December 1986. Edited and published in Phoenix, Arizona by Donald S. McAlvany.
10. *The Plot Against South Africa*, by Klaus Vaqué, pg. 180. Varama Publishers, Pretoria, 1989.
11. *Signposts*, Volume 9, No. 2, 1990. Signpost Publications and Research Centre, Arcadia, South Africa.
12. *The Citizen*, July 23, 1990.
13. *Signposts*, Vol. 9, No. 2, 1990.
14. *Signposts*, Vol. 9, No. 3, 1990.
15. *Roca Report*, No. 43, July 1992. Published by Roca, Menlo Park, South Africa.
16. *The Citizen*, June 16, 1990; and *The Southern Cross*, July 1, 1990.
17. *The Citizen*, June 18, 1990.
18. *The Southern Cross*, July 8, 1990.
19. *The Citizen*, June 22, 1990.
20. *The Citizen*, May 17, 1991.
21. *The Citizen*, June 17, 1991.
22. *The Citizen*, June 24, 1991.
23. *The Aida Parker Newsletter*; Issue No.156, August 1992.
24. *British Intelligence Digest*, 29.7.92, as reported in *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 156, August 1992.
25. *Roca Report*, No. 38, February 1992.
26. *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 154, June 1992.
27. *Natal Witness Echo*, June 18, 1992.
28. *Roca Report*, No. 42, June 1992.
29. *Roca Report*, No. 43, July 1992.
30. *Roca Report*, No. 42, June 1992.
31. *Challenge*, No. 10, October/November 1992. Contextual Publications, South Africa.
32. *Challenge*, No. 10, October/November 1992.
33. *Challenge*, No. 12, February 1993.
34. *The Aida Parker Newsletter*; Issue No. 162, April 1993.
35. *The Natal Witness*, January 30, 1993.
36. *Roca Report*, No. 53, May 1993.
37. *Signposts*, Vol. 13, No. 1, 1994.
38. *The Southern Cross*, July 25, 1993.
39. *Signposts*, Vol. 13, No. 1, 1994.
40. *The Southern Cross*, September 26, 1993.
41. *Signposts*, Vol. 13, No. 1, 1994.
42. *Signposts*, Vol. 13, No. 1, 1994.
43. *The Bible Based Ministries Magazine*, April-May 1994, No. 71. Article: "South Africa Now Under Communist Domination!"
44. *Signposts*, Vol. 13, No. 3, 1994.
45. *Signposts*, Vol. 13, No. 3, 1994.
46. *The Natal Witness*, May 9, 1994.
47. *The Natal Witness*, May 9, 1994.

48. *The Natal Witness*, May 9, 1994.
 49. *The Natal Witness*, May 11, 1994.
 50. *The Natal Witness*, May 11, 1994.
 51. *The Truly Greatest Africans of All Time*, by Shaun Willcock. Bible Based Ministries, 2005.
www.biblebasedministries.co.uk.
 52. *Making Idols of Modern Men and Myths*.
 53. *Making Idols of Modern Men and Myths*.
 54. *The New American*, 3 July 2013. Article: "'Saint' Mandela? Not So Fast!"
 55. *The Mercury*, June 28, 2013.
 56. *The Mercury*, July 3, 2013.
 57. *The Mercury*, July 3, 2013.
 58. *The Mercury*, July 1, 2013.
 59. *The Mercury*, December 9, 2013.
 60. *Weekend Witness*, December 7, 2013.
 61. *Weekend Witness*, December 7, 2013.
 62. *The Mercury*, December 9, 2013.
 63. *The Mercury*, December 9, 2013.
 64. *The Mercury*, December 13, 2013.
 65. *The Mercury*, June 14, 2013.
-

Bible Based Ministries

info@biblebasedministries.co.uk

www.biblebasedministries.co.uk

This article may be copied for free distribution if it is copied in full

WORLDWIDE CONTACT:

Contending for the Faith Ministries

42055 Crestland Drive

Lancaster, CA 93536

United States of America

BBMOrders@aol.com